

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZOPPO

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ

By...

2
δpx.

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ

Τὸ δωμάτιο τῶν στεναγμῶν

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ τιμωρὸς κυττάζει με ἀνησυχία τὸ νέο δωμάτιο, πὺ ἔχουν βρεθῆ, μαζί με τὸν γιγάντιο σύντροφό του Γαλέρα, πὺ κρατάει σὰν μωρὸ στὴν ἀγκυλιά του τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο. (*) Ἐτοιμάζεται νὰ γυρίσει καὶ νὰ ξαναβγῆ στὸν διάδρομο, ἀλλὰ τὰ βήματα πὺ ἀκούει ἀπὸ κείνη τὴ μεριά, τοῦ κόβουν κάθε τέτοια θέασι.

Τὸ μέρος αὐτὸ πὺ ἔχουν βρεθῆ, εἶναι ἀποκρουστικό. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα δωμάτια πὺ ἔχουν ὅλοι οἱ πύργοι τῆς ἐποχῆς. Δωμάτιο γεμάτο ὄργανα καὶ ἀποτρόπαια ἐργαλεῖα, πὺ προρῖσμός τους εἶναι νὰ βασανίζονται ἄνθρωποι, ὡς τὸν θάνατο! Καὶ τὴν ὥρα μάλιστα αὐτή, ἓνας ἀπὸ τοὺς μηχανισμοὺς τῆς κολάσεως εἶναι σὲ λειτουργία! Μιὰ πελώρα ρόδα φθάνει ὡς τὴν ὀροφὴ τῆς αἰθιρούσης. Πάνω σ' αὐτὴν δεμένος ἓνας ἄνθρωπος. Ἐμπρὸς του ἓνας πραγματικός γίγαντας, γυμνὸς ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἔπάνω καὶ με μιὰ μάσκη μάσκια στὸ πρόσωπο, χειρίζε-

(*) Διάβαστε τὸ προηγούμενο τεῦχος μᾶς με τὸν τίτλο: «Ἡ κτηνὴ παντοπλῖσι».

ται έναν μοχλό. Ἡ ρόδια ἀργογυρίζει. Ὁ δεμένος ἀνθρώπος στενάζει σπαρακτικὰ. Δυὸ στρατιῶτες στέκουν παράμερα καὶ παρακιολοιοῦν μὲ ψυχρὸ βλέμμα τὸ θέαμα. Τὰ μέλη τοῦ αἰχμαλώτου τεντώνονται ἐπικίνδυνα. Τόσο πού λές πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ σπάσουν. Τὰ κόκκαλα εἶναι ἕτοιμα νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς κλειδώσεις τους.

Οἱ στρατιῶτες γυρίζουν τὴν ἴδια στιγμή πῶς τὸ μέρος τῆς πάρτας καὶ διακρίνουν τοὺς καινούργιοι φερμένους.

— Χίλιοι διάβολοι!, μουρμουρίζει ὁ ἕνας.

Καὶ τραβώντας κι' οἱ δύο τὰ σπαθιά τους, χυμοῦν ἐναντίον τους.

Ὁ Ζορρὸ γυρίζει καὶ ἀμπαρώνει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, ὥστε νὰ μὴμποροῦν νὰμποῦν μέσα καὶ ἄλλοι μουσαφίραϊοι.... Κατόπιν πηδάει τὴ μικρὴ πέτρινη σκάλα πού βρίσκεται ἐμπρὸς του καὶ διασταυρώνει τὸ ξίφος του μὲ τῶν στρατιωτῶν.

Ἡ ἐπίθεσίς του αὐτὴ ἔχει τὴν ταχύτητα τοῦ κεραυνοῦ καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς τίγρεως. Οἱ δύο σπαθιοφόροι τοῦ Διὸν Κιρριέντας δὲν προλαβαίνουν οὔτε ν' ἀνοιγοκλείσουν καλὰ - καλὰ τὰ μάτια τους.

Σὰν ἀληθινὸς διαίμονας ὁ θρυλικὸς σενὸρ Ζορρὸ γοροπηδάει ὀλόγυρά τους, ἐνῶ ἡ ἀστραφτερὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του ζωγραφίζει τρομακτικὰ τόξα ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖ

πού κι' οἱ δύο τους προσπαθοῦν νὰ φυλαχτοῦν ἀπ' τὴ λεπίδα αὐτή, τὸ ἐλεύθερο χέρι τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητὴ τινάζεται σὰν ἔμβολο καὶ βρίσκει τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι. Τὸ χτύπημα ἔχει τρομερὴ δύναμι κι' αὐτὸς πού τὸ δέχεται, σωριάζεται μ' ἕναν βόγγο καὶ μένει ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ὁ δεύτερος γουρλώνει τὰ μάτια ἀπὸ φρίκη, βλέποντας τὸ Ζορρὸ νὰ χύνεται σὰν γεράκι κατὰπάνω του. Τὰ χάνει τόσο, πού ἐγκαταλείπει κάθε προσπάθεια νὰ ἀμυνθῆ. Στρέφει γιὰ νὰ σωθῆ μὲ τὴ φυγὴ, ἀλλὰ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς τὸν προλαβαίνει. Μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του τὸν χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου, ρίχνοντάς τον κι' αὐτὸν ἀναίσθητο, καντὰ στὸν συνάδελφό του.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας τεράστιος ἴσκιος ὑψώνεται ἐμπρὸς στὸν σενὸρ Ζορρὸ. Ἐνα χέρι μὲ ἡράκλεια δύναμι ἀρπάζει τὸ σπαθί ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ἕτοιμάζεται νὰ τὸν σουβιλίση.

Εἶναι ὁ πελώριος μασκοφόρος δῆμιος, πού λίγα δευτερόλεπτα πρὶν βιασάνιζε τὸν αἰχμαλώτο, ἐπάνω στὴ ρόδια.

Ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδυνάτων νοιάθῃ τὴν κρυάδα τοῦ θανάτου νὰ κατρακυλᾷ στὴ ραχοκοκκαλιά του. Μόνο γὰ μιά στιγμή ὅμως. Ἀμέσως μετὰ ἀκούει ἕνα θυμωμένο γρύλλισμα, ἕναν δυνατὸ χτύ-

πό, ένα σύρλιαχτό πόνου και μια φρικτή βλαστήμια.

Βλέπει τον μασκοφόρο γίγαντα να παραπατάει, το ξίφος να ξεφεύγει από τη φούχια του και τό χέρι... του Γαλέρα να επίστρέφη από το στομάχι του, όπου είχε προσγειωθεί με αφάνταστη δύναμη.

Όποιοσδήποτε άλλος στη θέση εκείνου του τέρατος, αν είχε φάει αυτό το χτύπημα, δεν θα ζούσε τούτη τη στιγμή. Ο άπαισιος δήμιος όμως αρπάζεται από ένα γάντζο με το ένα του χέρι και μένει όρθιος. Με το άλλο κρατάει το στομάχι του και βογγάει συνεχώς.

Όσο για τον Γαλέρα, τον κυττάζει κατάπληκτος και με γουρλωμένες άλλες τόσες τις ματιές του, πού... καταφέρει να στέκεται στα πόδια του, μετά από κείνη τη γροθιά. Τέτοιο πράγμα δεν του έχει ξανασυμβεί στη μακρυνιά... ένδοξη σταδιοδρομία του.

— Σε... σενόρ Ζορρό, μουρμουρίζει, όρθιος είναι στ' αλήθεια ή το βλέπω... θέλω να πώ δηλαδή... μ' άλλους λόγους όταν κανένας κοιμάται, σενόρ....

— Κατάλαβα, Γαλέρα! Όχι, δεν το βλέπεις στον ύπνο σου!, του λέει ο Μασκοφόρος Τιμωρός μ' ευγνωμοσύνη. Στ' αλήθεια στέκει όρθιος και γι' αυτό πρόσεχε!....

Και μ' αυτά τα λόγια τραβάει το ένα πιστόλι του και σημαδεύει μ' αυτό το γίγαντα.

Ο Γαλέρας έχει έμπνευσι

Τ ΑΥΤΟΧΡΟΝΑ σκύβει, παίρνει από κάτω το σπαθί του και το περνάει στη θήκη του.

— Λύσε άμέσως εκείνον τον άνθρωπο!, διατάζει τον δήμιο με ψυχρή φωνή.

Ο γίγαντας καταλαβαίνει πως ο Μασκοφόρος Τιμωρός δεν άστειεύεται. Σπεύδει λοιπόν να εκτελέσει τη διαταγή του, με όλους τους φοβερούς πόνους που μοιάζει ακόμα στο στομάχι, από τη γροθιά του Γαλέρα.

Σε ένα λεπτό ο αίχιμάλωτος είναι ελεύθερος, σωριασμένος σ' ένα σκιαμνί. Σ' ένα άλλο σκιαμνί έχει ακούμπήσει ο Γαλέρας τον Δόν Έουσέμπιο, που όμως έξακολουθεί να είναι ανίκανος για την παραμικρή κίνηση. Φοβεροί πόνοι τον συνταράζουν κάθε φορά που προσπαθεί να σαλέψει κάποιο από τα μέλη του σώματός του.

Ο Ζορρό κυττάζει και τους δύο και το δωμάτιο των διασπαστηρίων και προσπαθεί να βρει διέξοδο από τη φρικτή θέση που βρίσκονται. Δεν είναι καθόλου εύκολο.

Ξαφνικά όμως τα μάτια του γιγαντόσωμου συντρόφου του άστράφτουν.

— Σενόρ Ζορρό!, φωνάζει ο Γαλέρας και πετιέται όρθιος.

— Τί τρέχει άμίγο;

— Σενόρ Ζορρό όταν είστε πιασμένος... Δηλαδή θέλω να πώ μετά από καθισιό πολλή

ώρα... Μ' άλλα λόγια όταν θέλη κανείς να ξεπιαστή... Δεν ξέρω πώς να το πω, σενόρ, αλλά... Δεν τεντώνεστε και τού λόγου σας όταν...

Ο Μασκοφόρος Έκδικητής αναπηδάει. Έχει καταλάβει τί θέλει να πη ό γίγαντας και ή ιδέα του είναι πραγματικά καταπληκτική.

— Έχεις δίκιο, Γαλέρα!, φωνάζει. Αυτό πια, είναι μεγαλοφυές!

— Όχι σενόρ!, διαμαρτύρεται αυτό ό καημένος, που δεν έχει ξανακούσει τή «μεγαλοφυές» και φοβάται πώς θά ναι κάτι τή κακό. Μια ιδέα είναι μόνο! Αν δεν σας άρέση... δηλαδή...

— Μ' άρέσει! Είναι θαυμάσια ιδέα! Η καλύτερη που ά-

κουσα ποτέ μου!

— Δηλαδή... δεν τήν είπα εγώ, σενόρ;

— Έσύ, βάβαια!

— Κι' είναι τόσο καλή;

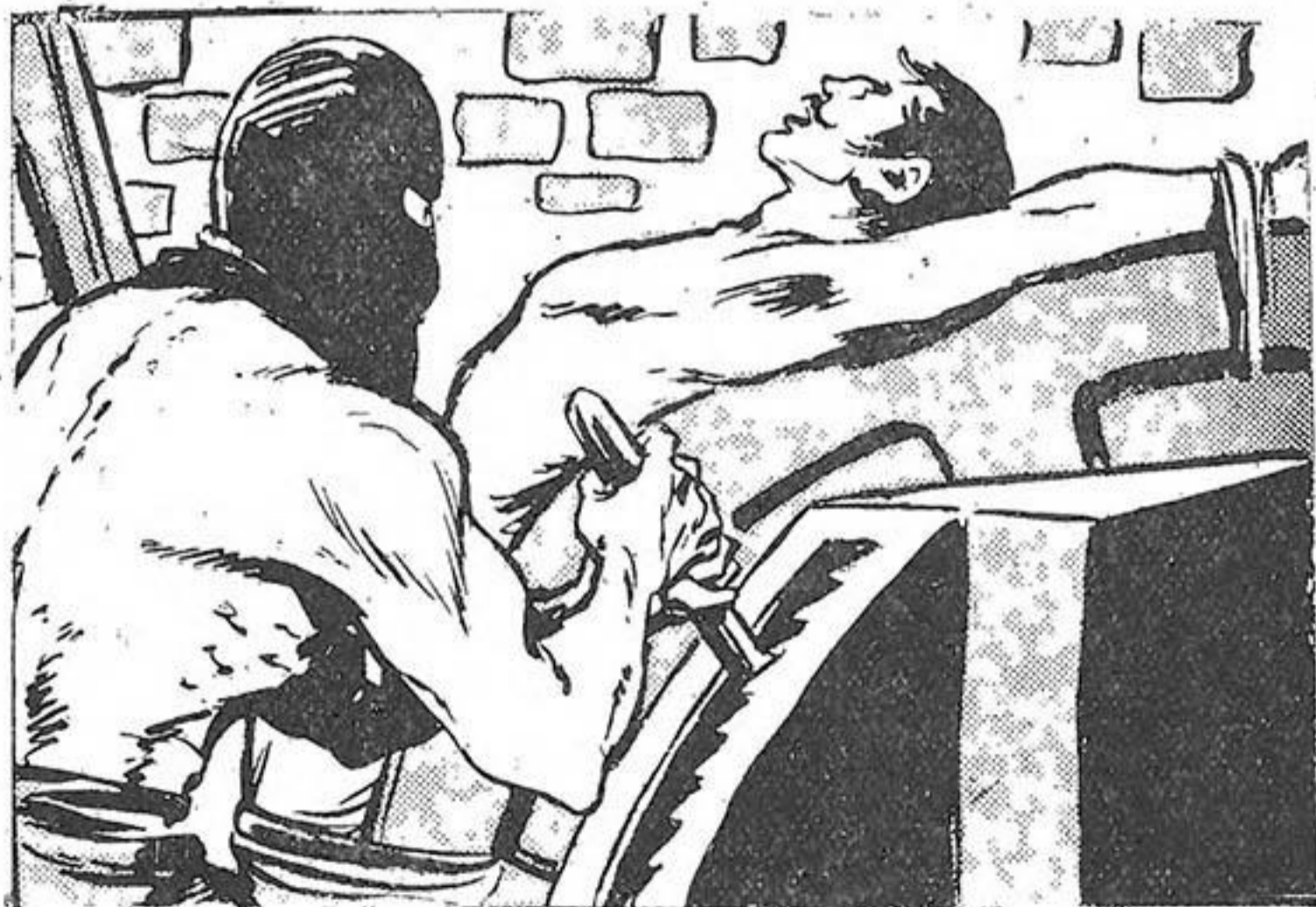
— Όσο δεν φαντάζεσαι!

Ο Γαλέρας ξύνει τή κεφάλι του. Βρίσκεται σε μεγάλη άπορία με τόν έαυτό του.

Ο Ζορρό όμως δεν χάνει καιρό. Φωνάζει στόν δήμιο, άπειλώντας τον πάντοτε με τή πιστόλι του:

— Πιάσε αυτόν εκεί και δέστον στη «ρόδα»! Γρήγορα!

Η κίνησης τού χεριού του με τή πιστόλι είναι ακόμα πιο ξεκάθαρη από τή λόγια του. Έτσι ό δήμιος, μ' όλη τήν άπορία του, κάνει στη στιγμή αυτό που τού λένε. Σκύ

Πάνω στη «ρόδα» είναι δεμένος ένας άνθρωπος.

‘Ο Γαλέρας άρπάζει ένα πελώριο τσεκούρι και...

βει κι’ άρπάζει βάναισα στα χέρια του τάν ευγενή. Έκείνος ουρλιάζει άπ’ τους πόμους. Του δημίου όμως δέν ιδρώνει τ’ ατί του άπό τέτοια. Μ’ ένα πέταιμα άνεβάζει στη «ρόδια» τών βασανιστηρίων τó θύμα του και με γοργές κινήσεις τó δένει έκεί πάνω χειροπόδαρα.

‘Ο Δόν Έουσέμπιο βογγάει σπαρακτικά.

‘Ο δήμιος πιάνει τόν μοχλό και κυττάζει έρωτηματικά τόν Ζορρό.

— ‘Οχι!, ξεφωνίζει ό αϊχμάλωτος καταλαβαίνοντας τί πρόκειται να ακολουθήσει.

‘Η κραυγή του είναι τόσο σπαρακτική, πού θα μπορούσε να γεμίσει οίκτο, ακόμα

και τήν καρδιά του χειρότερου έχθρου του.

‘Ο σενόρ Ζορρός όμως κάνει στόν γιγαντόσωμο δήμιο ένα έκφραστικό νόημα. Έκείνος πιέζει τόν μοχλό.

Τρομακτικές άντηχούν οι κραυγές φρίκης του θύματος. ‘Ο πελώριος τροχός γυρίζει. Τα μέλη του Δόν Έουσέμπιο τεντώνονται και οι κλειδώσεις του τρίζουν. Δέν ξέρει κανείς άν τó περισσότερο τριξιμο βγαίνει άπ’ αυτές ή άπό τά παμπάλαια ξύλα τής «ρόδιας»!

Καινούργιο νόημα του Ζορρό κι’ ό τροχός χαλαρώνει. Δέν λιγοστεύουν όμως και τά ξεφωνητά του Έουσέμπιο. Μό

νο γίνονται σπαρακτικώτερα, σάν ὁ δήμιος ξαναγυρίζει τὴ ρόδα καὶ ξανατεντώνεται τὸ κορμὶ τοῦ θύματός του.

Ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῶν στέυναγμῶν, πηγαίνοῦν ἐρχοῦνται συνεχῶς στρατιῶτες τοῦ Δὸν Ἰκορριέντες. Σίγουρα ἀκοῦν ἐκεῖνες τὶς ἐφιαλτικὰ κραυγὰς. Ὅμως εἶναι συνηθισμένοι ν' ἀκοῦν κραυγὰς ἀγωνίας καὶ φρίκης ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ δὲν δίνουν καμμία σημασία. Κανεὶς δὲν σταματᾷ ἀπ' ἔξω.

— Ἀρκεῖ!.... διατάζει ὁ Ζορρό.

Ὁ δήμιος ὑπακούει στὴ στιγμή, σάν ἄνθρωπος συνηθισμένος νὰ κάνῃ πάντα ἐκεῖνο ποῦ τοῦ λένε. Ἀφήνει πάλι τὴ «ρόδα» ἐλεύθερη νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσι της. Τὰ ξεφωνητὰ τοῦ Δὸν Ἰεουσέμπιο λιγοστεύουσι. Γίνονται ἕνας συνεχῆς βόγγος, σάν λυγμός.

— Λύστον!, διατάζει πάλι ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Καὶ ὁ δήμιος ἐκτελεῖ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀμέσως τὴ διαταγή του.

Ξαναφήνει τὸν Δὸν Ἰεουσέμπιο σ' ἕνα σκαμνί.

Ὁ Ζορρό σκύβει κοντὰ του.

— Γιὰ προσπαθήστε νὰ σηκωθῆτε, Ὑψηλότατε!, μουρμουρίζει στ' αὐτί του. Ἦταν ἀπαραίτητο αὐτὸ ποῦ ἔγινε!

Ὁ Ἰεουσέμπιο τοῦ ρίχνει μιὰ θαλὴ ματιά. Ὑστερα ὅμως ὑπακούει σάν νευρόσπαστο. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνει καὶ στέκει ἐπάνω στὰ πόδια του. Κάνει μερικὰ βήματα.

— Μπορῶ νὰ περπατή-

σω!, τραυλίζει καὶ ξαναπέφτει στὴ θέσι του, γιατί ἀκόμα τὸν τριβελίζουν σατανικοὶ πόνοι.

Ὁ Γαλέρας σκύβει κοντὰ του. Ἐνα πλατὺ χαμόγελο φωτίζει τὴν ἀγαθὴ του φυσιογνωμία. Χτυπώντας μὲ τὴ χερούκλα του τὸ στήθος του, τοῦ λέει θριαμβευτικά:

— Δικὴ μου ἰδέα ἦταν!

— Συγχαρητήρια!, μουρμουρίζει ἀδύναμα ὁ Δὸν Ἰεουσέμπιο καὶ πέφτει λιπόθυμος.

Ὁ Ζορρό, ὁ Γαλέρας καὶ ὁ ἄλλος εὐγενής — ποῦ φαίνεται νὰ μᾶχη συνέλθει ἀρκετὰ πιά — κυττάζονται σαστισμένοι.

Ὁ δήμιος ὅμως εἶναι συνηθισμένος σὲ τέτοια καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ συνηθία, ἀρπάζει ἕναν γεμάτο κουβὰ μὲ νερὸ καὶ τὸν ἀδειάζει στὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Ἰεουσέμπιο. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος συνέρχεται ἀμέσως. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γαλέρα σηκώνεται ὀρθὸς κι' ἐξακριβώνει πῶς μπορεῖ πιά νὰ περπατήσει, χωρὶς σοβαροὺς πόνους.

Ἡ θεραπεία ποῦ σκέφθηκε ὁ γιγαντόσωμος βοηθὸς τοῦ Ζορρό, ἔχει ἀποδειχθῆ ἀληθινὰ θαυματουργή!

Ἐνῶ ὅμως εἶναι ἔτοιμοι νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἐπιτυχία, ἀκούγεται ποδοβηλὸ πολλῶν ἀνθρώπων μαζί, ποῦ σταματοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου βασανιστηρίων. Ἀκολουθοῦν δυνατὰ χτυπήματα καὶ μιὰ αὐταρχικὴ φωνὴ ποῦ λέει:

— Ἀνοίξτε!

”Αφαντοι

Ο ΔΗΜΙΟΣ κάνει να πάη προς τήν πόρτα, αλλά ο σενόρ Ζορρό σηκώνει ένα βαρύ σιδερένιο εργαλείο και τόν κτυπάει με δύναμι στο κεφάλι. Ο γίγαντας χάνει τīs αίσθήσεις του. Μ’ ένα υπόκω βογγητό σωριάζεται στο πάτωμα.

— Φόρεσε γρήγορα τήν προσωπίδα του, Γαλέρα!, διατάζει ο Μασκοφόρος Τιμωρός.

Ο σωματοφύλακός του υπακούει στη στιγμή, αλλά καθώς βγάζει τήν προσωπίδα από τὸ κεφάλι τοῦ δημίου, μιὰ ἄθελη κριαυγή φρίκης βγαίνει ἀπ’ ὄλων τὰ στόματα. Τὸ κεφάλι ἐκείνου τοῦ γίγαντα εἶναι φρικτὰ παιραμορφωμένο καὶ ὅπως φαίνεται αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού φορεῖ συνεχῶς προσωπίδα.

Ὡστόσο δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ κουβέντες.

Ο Γαλέρας φοράει τὴ μαύρη καλύπτρα καὶ βγάζει τὸ πουκάμισό του μετὰ δυὸ κινήσεις. Ἔτσι ὅπως εἶναι τώρα, δὲν διαφέρει σὲ τίποτα ἀπὸ τὸν λιπόθυμο κολοσσὸ, τὸν δῆμιό τοῦ Δὸν Κορριέντες.

Ἡ πόρτα χτυπάει δεύτερη φορά κι’ ἀπ’ ἔξω ἀκούγεται δυνατώτερη ἢ φωνὴ πού διατάζει:

— Ἀνοίξτε λοιπόν, ἡλίθιοι! Τί κάνετε ἐκεῖ μέσα;

— Ἀνεβῆτε στὴ «ρόδια», φωνάζει ὁ Ζορρό στὸν ἄγνωστο εὐγενῆ, ἐνῶ αὐτὸς σέρνει τὸν ἀναίσθητο γίγαντα σὲ

μιὰ γωνία, πίσω ἀπὸ κάτι ὀγκώδη, ἀποτρόπαια ὄργανα. Ἔσεῖς, Δὸν Ἐουσέμπιο, ἐλάτε μαζί μου! Ἐσὺ Γαλέρα, θὰ κάνης πὼς εἶσαι ὁ δῆμιος! Θὰ κάνης ὅ,τι σὲ διατάζουν αὐτοὶ πού θάρθουν μέσα! Ἄν χρεῖαστῆ θὰ ἐπέμβουμε! Πήγανέ ν’ ἀνοίξης!

— Κι’ ἂν, σενόρ, με ρωτήσουν... ὁ πάει νὰ πῆ ὁ κατημένος ὁ Γαλέρας.

Ο εὐγενῆς ὅμως, πού ἔχει κόλας ἀνέβει στὴ «ρόδια», τὸν διακόπτει:

— Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦν, δὲν θὰ μιλήσης καθόλου. Ὁ δῆμιος εἶναι μουγγός! Θ’ ἀπαντήσω ἐγώ!

Ἀπ’ ἔξω ἀκούγονται ἄγρια χτυπήματα καὶ φωνές.

— Κάνε αὐτὸ πού σου εἶπα, Γαλέρα!, διατάζει ὁ Ζορρό.

Καὶ μαζί μετὰ τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο, πηγαίνει καὶ χώνεται στὴν ἴδια γωνία πού ἔχουν ἀφήσει τὸν ἀναίσθητο δῆμιό.

Ο ψευτοδῆμιος Γαλέρας ἀνοίγει τήν πόρτα. Ἐνα πλήθος στρατιωτῶν στέκει ἐκεῖ ἀπ’ ἔξω. Ἐπικεφαλῆς εἶναι δυὸ εὐγενεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ὁ Δὸν Πορφίριο Μπάλσας. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Δὸν Κορριέντες.

— Τί ἔκανες, ἡλίθιε, τόση ὥρα; Γιατὶ δὲν ἀνοίγεις; μουγκρίζει ὁ Πορφίριο ἄγρια, παρατηρώντας ὀλόγυρα τὸν ἄδειο θάλαμο βασιανιστηρίων.

— Ἄδικα τὸν ρωτᾶτε, ἔξοχώτατε. Εἶναι μουγγός!, λέει ὁ Δὸν Κορριέντες. Θὰ δοῦμε ὅμως τί συμβαίνει....

Παραμερίζει με τὸ χέρι του τὸν ἀμίλητο Γαλέρα καὶ κάνει τόπο στὸν Δὸν Πορφίρο νὰ περάσῃ πρῶτος. Μπαίνει κι' ἐκεῖνος κι' ἀκολουθοῦν οἱ στρατιῶτες του.

Ὁ Κορριέντες κυττάζει ἐκ πληκτὸς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους τοῦ ποῦ εἶναι πεσμένοι ἀκίνητοι στὸ πάτωμα καὶ τὰ σπαθιά τους, ποῦ εἶναι κι' αὐτὰ πεταμένα κοντὰ τους.

— Τί διάβολο γίνηκε ἐδῶ μέσα; μουγκρίζει.

Κι' ἀκούγοντας τὰ βογγητὰ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ βρίσκεται δεμένος ἐπάνω στὴ «ρόδα», πηγαίνει κοντὰ του.

— Ἐσὺ εἶδες τί ἔγνε! Μίλησε γρήγορα! Ἐξήγησέ μου!, διατάζει.

Ὁ αἰχιμάλωτος ἀποκρίνε-

ται με μισοσβυσμένη φωνή:

— Χτύπησε ἡ πόρτα... Εἶπαν τ' ὄνομά σας κι' ὁ ἕνας στρατιώτης ἴασιξε.... Τότε...

Σωπαίνει. Κάνει ἐπίτηδες πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

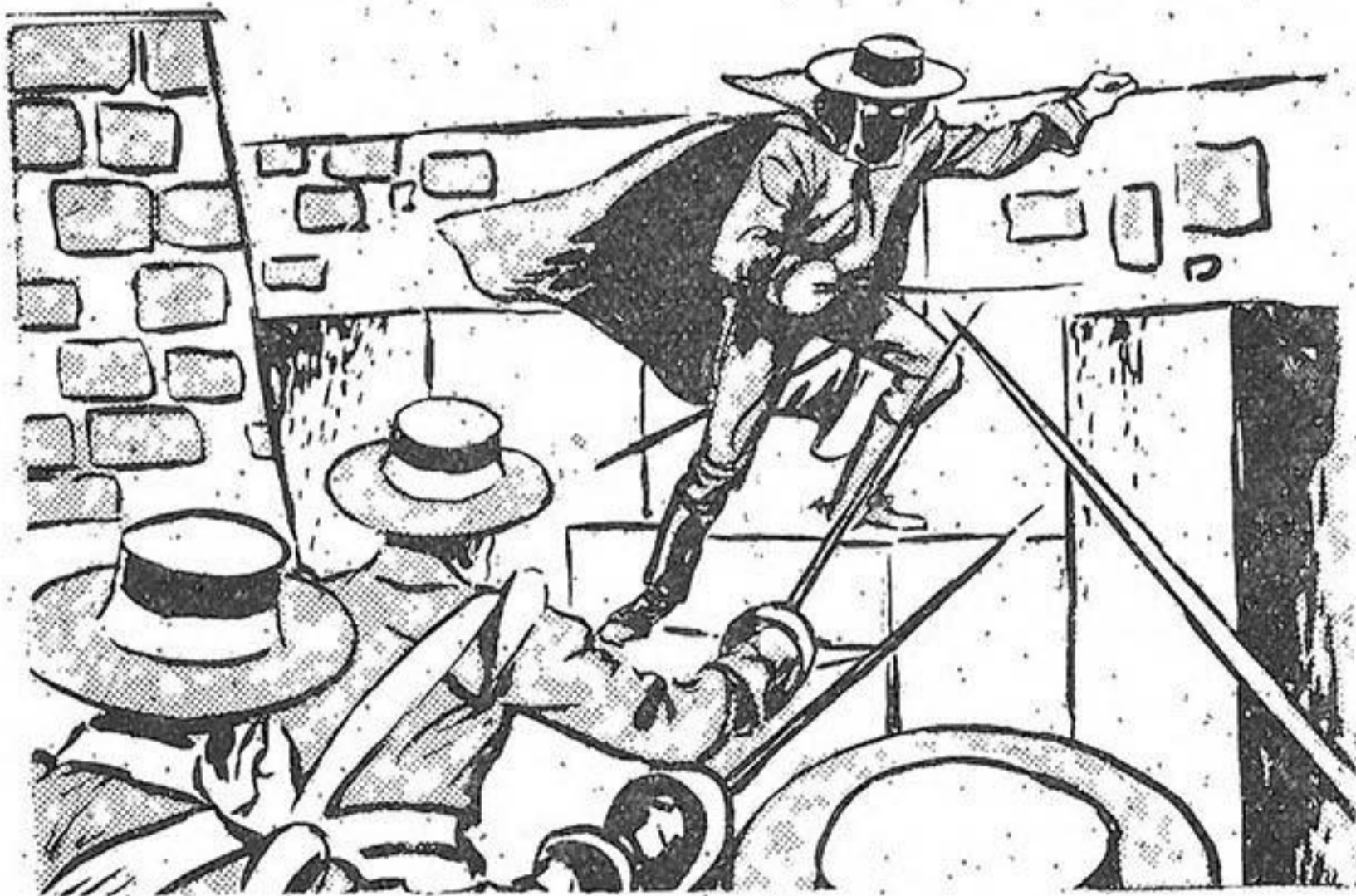
— Τότε; Τί δαίμονα ἔγινε τότε; οὐρλιάζει ὁ Κορριέντες, ἐνῶ ὁ Δὸν Πορφίρο παρακολουθεῖ κι' ἐκεῖνος ἀνυπόμονα.

— Νερό!, ψελλίζει ὁ αἰχιμάλωτος.

— Δώστε του νερό!, ὠρῦεται ὁ Κορριέντες.

Κάποιος σκαρφαλώνει στὴ «ρόδα» καὶ δίνει στὸν αἰχιμάλωτο νερό με μιὰ κουτάλα. Ἐκεῖνος τότε συνεχίζει με καθαρώτερη φωνή, ἀλλὰ παίζοντας πάντα θαυμάσια τὸν ρόλο του:

— Ὁρμησαν μέσα ὁ σε-

Κάνει ἓνα καινούργιο πήδημα.

Ανυποψίαστος ο Κορριέντες πηγαίνει ολόγισια καταπάνω του.

νὰρ Ζορρό... κι' ἄλλοι δύο... Χτυπήθηκαν μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς πέταξαν κάτω.... Ὁ δῆμος, ὅμως... τοὺς ἔσπρωξε ἔξω καὶ ἀμπάρωσε ἀπὸ μέσα....

— Καὶ γιὰτὶ δὲν μᾶς ἀνοίγε τόση ὥρα;

Ὁ αἰχμάλωτος κάνει μ' ἀγκυμάτσια ἀπερίας.

— Δὲν... δὲν ξέρω, μουρμουρίζει στὸ τέλος. Ἴσως φοβήθηκε πὼς ἦταν πάλι οἱ ἴδιοι.

Ὁ Κορριέντες φαίνεται πονηρὸς σὰν ἀλεπού. Τὸν κυττάζει μ' ἓνα διαπαραστικὸ βλέμμα στρέφει στοὺς στρατιῶτες τοῦ καὶ δατάζει:

— Ἐρευνήστε παντοῦ! Κάθε γωνία!

Οἱ στρατιῶτες σκορπίζονται σ' ἄλλο τὸ ἀπίστροπαῖο δωμάτιο. Ἀρχίζουν νὰ κυττάζουν πίσω ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα μαρτυρίων, ποὺ ὑψώνουν ἔξω κι' ἐκεῖ τὸν ἐφιαλτικὸ τοῦς ὄγκο.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν καὶ στὴ γωνία ποὺ εἶναι κρυμμένοι ὁ Ζορρό μὲ τὸν Δὸν Ἐρυσέμπιο καὶ τὸν ἀναίσθητὸ Ἰήμιο.

Ὁ Γαλέρας βλέποντάς τοὺς νὰ πηγαίνουν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ χώνωνται πίσω ἀπὸ τὰ ὀγκώδη ὄργανα τῆς φρίκης, ἀρπάζει ἓνα πελώριο τσεκούρι ποὺ βρίσκεται πλάι του καὶ τὸ σηκώνει ψηλά.

Εἶναι ἕτομος νὰ κἀνῃ κομ

μάτια τὸν Δὸν Κορριέντες, ἂν διατάξῃ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου του κυρίου. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, βλέπει κατὰ-πληκτος τοὺς στρατιῶτες νὰ ξαναβγαίνουν ἀπ' τὴ γωνία ἐκείνη καὶ νὰ δηλώνουν:

— Τίποτα, Ἐξωχότατε! Δὲν ὑπάρχει κανεὶς!

Ὁ Κορριέντες στρέφει τότε καὶ κυττάζει τὸν Γαλέρα.

— Τί ἔπαθες ἐσύ; κάνει ἀπαρρημένος. Τρελλάθηκες; Τί τὸ θές τὸ τσεκούρι;

Ὁ ἀγαθὸς γίγαινας σαστίζει. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ καὶ πῶς νὰ δικαιολήσῃ τὴν κίνησίν του. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ δεμένος στὸν τροχὸ ἄνθρωπος ἔχει πῆ πῶς θὰ μιλάῃ γι' αὐτόν, στρέφει καὶ τὸν κυττάζει.

Ὁ Κορριέντες ὅμως παρεξηγεῖ αὐτὸ τὸ βλέμμα. Χαμογελάει.

— Ὁχι! Νὰ μὴν τὸν ἀποκεφαλίσῃς!, τοῦ λέει. Μᾶς χρειάζεται ζωντανὸς ἀκόμα! Πρέπει νὰ μᾶς πῆ τί γύρευε στὸ δάσος! Εἶμαι βέβαιος πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρύβει ἓνα σπουδαῖο μυστικόν. Ἀπὸ σένα περιμένω νὰ τοῦ τὸ ἀποσπάσῃς!... Κατάλαβες;

Ὁ Γαλέρας κουνάει τὸ κεφάλ του καταφατικὰ, ἐνῶ ἀπὸ μέσα του συλλογίζεται:

«Τί λόγος ὑπάρχει νὰ τοῦ πῶ πῶς δὲν κατάλαβα τίποτα; Γιατὶ νὰ ξέρῃ κι' αὐτός... τί ντουβάρη ποὺ εἶμαι!».

Ὁ Κορριέντες παίρνει τότε τὸν Δὸν Πορφίριο Μπάλσας καὶ φεύγουν. Στὸν δρόμο τοῦ λέει:

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο καὶ τὸν Ζορρό, Ἐξωχότατε. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγοῦν ζωντανοὶ ἀπὸ τὸν πύργο. Ὅπου κι' ἂν ἔχουν κρυφθῆ, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τοὺς βροῦμε....

Στὰ χέρια τοῦ Πορφίριο

ΤΗΝ ἴδια ὥρα ὅμως ποὺ συμβαίνουν αὐτὰ μέσα στὸν πύργο, ἔξω στὸ δάσος συνεχίζεται ἡ μάχη ἀνάμεσα στοὺς στρατοὺς τῶν Πορφίριο — Κορριέντες καὶ τοῦ Δὸν Ἐουσέμπιο. Ὅπως ξέρουμε, ἐπικεφαλῆς στὸν στρατὸ τοῦ τελευταίου, εἶναι ἡ πριγκίπισσα Ἀμαρίλντα, κόρη τοῦ βασιλέως Φιλίππου τῆς Ἰσπανίας.

Οἱ στρατοὶ ὅμως τῶν δύο ἐνωμένων εὐγενῶν εἶναι πρὸ πολυάριθμοι καὶ φυσικὰ ἰσχυρότεροι.

Οἱ ἄνδρες τῆς Ἀμαρίλντας ὑποχωροῦν συνεχῶς μὲς στὸ δάσος.

Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς τὸ πεδίων τῆς μάχης τοὺς εἶναι τελείως ἀγνωστο, ἀντίθετα μὲ τοὺς ἀντιπάλους των, ποὺ γνωρίζουν θαυμάσια τὸ μέρος, ἀφοῦ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τους. Καταφέρνουν λοιπὸν στὸ τέλος νὰ τοὺς κλείσουν σ' ἓνα ἀδιέξοδο καὶ νὰ τοὺς κυκλώσουν.

Ἡ πριγκίπισσα καταλαβαίνει πῶς ἂν ἐπιμείνῃ περισσότερο, τὸ μόνο ποὺ θὰ καταφέρῃ θὰ εἶναι νὰ σκοτωθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι. Γι'

αυτό δίνει διαταγή νὰ παραδοθῶν.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἐουσέμπιο πετοῦν τὰ ὄπλα. Οἱ ἀντίπαλοι πανηγυρίζουν. Στέλνουν ἀγγελιαφόρους στὸν πύργο, ν' ἀναφέρουν στοὺς κυρίους των τὴ μεγάλη νίκη.

Οἱ αἰχμάλωτοι ὀδηγοῦνται στὸν πύργο.

Τὴν πριγκιπέσσα Ἀμαρίλντα τὴν παίρνουν ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ὀδηγοῦν ἄλλη μιὰ φορά στὸν Δὸν Πορφίριο Μπάλσας.

— Ὅπως βλέπετε Ὑψηλοτάτη, τῆς λέει εἰρωνικὰ ἐκεῖνος, δὲν ἔχετε τύχη! Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἡ τύχη εὐνοεῖ πάντα τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς! Ἐλπίζω πῶς θὰ βάλατε ἐπιτέλους μυαλὸ καὶ θ' ἀποφασίσατε νὰ γίνετε γυναῖκα μου!

— Μοῦ προκαλεῖτε τὴν ἀηδία!, ἀποκρίνεται κατακόκκινη ἀπὸ ὀργὴ ἢ πανέμορφη πριγκίπισσα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δὸν Πορφίριο γίνεται ἐπίσης ὀλοκόκινο.

— Προσέξτε, μικρή μου, γρυλλίζει σὰν φίδι, γιατί ὑπάρχει ἓνα δωμάτιο μὲ ὑπέροχα μηχανήματα βασανιστηρίων, ποὺ εἶναι καλύτερα νὰ μὴν τὸ χρησιμοποιοῦσῶ γιὰ σᾶς!

— Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα χειρότερο βασανιστήριον, ἀπὸ τὸ νὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σᾶς ἀντ'κρῦζω!, ἀποκρίνεται ἀγέρωχα ἡ Ἀμαρίλντα.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Μπάλσας γίνεται κίτρινος ἀπὸ τὴ λύσσα ποὺ τὸν πιάνει. Τὰ μάτια

τοῦ πετοῦν σατανικὲς φλόγες κακίας.

— Ἔτσι λοιπόν!, γρυλλίζει. Πολὺ καλά, ἀφοῦ τὸ θέλετε! Πηγαίνετε τὴ στὸν δῆμιον! Θὰ ἔρθω σὲ λίγο νὰ δῶ ἂν θὰ ἰάπαντάτε! πάλι ἔτσι στὶς ἐρωτήσεις μου!

Καὶ γυρίζοντας στὸν Κορριέντες λέει, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες παίρνουν τὴν Ἀμαρίλντα:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀνώφελα, ἂν δὲν βρεθῆ ὁ Ἐουσέμπιο! Ἄν καταφέρῃ νὰ δραπέτεύσῃ, εἴμαστε χαμένοι καὶ οἱ δύο!.....

— Μόνο πουλιὰ ἂν εἶναι καὶ πετάξουν θὰ ξεφύγουν, ἔξοχώτατε!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Ὅλες οἱ πύλες φρουροῦνται καὶ ὁ πύργος εἶναι περικυκλωμένος ἰάπὸ τὸν στρατό μας. Ὡστόσο.... Γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἶναι καλὸ νὰ κρατᾶμε ζωντανὴ στὰ χέρια μας τὴν πριγκίπισσα Ἀμαρίλντα....

Ὁ Πορφίριο κάνει μιὰ ὀργισμένη κίνησι. Ὑστερα ὁμως γελάει σαρκιαστικὰ καὶ λέει:

— Μὴ φοβάστε. Δὲν πρόκειται νὰ πεθάνῃ. Θὰ τὴν φοβίσω μόνον, γιὰ νὰ τὴ μάθῶ νὰ μὲ σέβεται!....

Οἱ στρατιῶτες ποὺ ἔχουν πάρει μαζί τους τὴν Ἀμαρίλντα, μὲ ἐπικεφαλῆς ἓναν ἰαξίωματικὸ, τὴν ὀδηγοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ στενοὺς διαδρόμους, σπὸ τρομερὸ δωμάτιον τῶν βασανιστηρίων.

Χτυποῦν τὴν πόρτα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο στρα-

τιώτες που έχουν μείνει μέσα, μαζί με τον Γαλέρα και τον άγνωστο «αίχμάλωτο», έρχεται κι' ανοίγει.

Σπρώχνουν βάνουσα μέσα την πριγκήπισσα. Την οδηγούν κοντά στην έφ'αλτική «ρόδια», έπειδή εκεί βρίσκεται και ο ύποτιθέμενος δήμιος.

Η κοπέλλα παρατηρεί άνατριχιάζοντας όλα τα φοβερά έργαλεία του μαρτυρίου εκεί μέσα. Προσπαθεί όμως να μη δείχνη καθόλου τον φόβιο της. Κρατά ψηλά το κεφάλι της. Έτσι το βλέμμα της πέφτει επάνω στον εύγενή, που είναι δεμένος στη «ρόδια».

Τούτη τή φορά της είναι αδύνατον να συγκρατήσει την έκπληξί της. Παρ' όλο που φέρνει το χέρι έλαφρα στο στόμα της, δεν προλαβαίνει νι πνίξη μια άθελη κραυγή που ξεφεύγει απ' το λαιμό της. Το πρόσωπό της γίνεται κατάχλωμο. Κάτι πάει να πη αλλά ο αίχμάλωτος της κάνει ένα άδίορατο νόημα με τα χείλια.

Η Αμαρίλντα ξανακλείνει το στόμα της. Σωπαίνει. Η πιο βαθειά άγωγία όμως είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

Ο άξιωματικός επικεφαλής της συνοδείας, γελάει με ένα γέλιο γεμάτο σαδισμό.

— Από τώρα ξεφωνίζετε, μόνο που είδατε τον δήμιο; ρωτάει σαρκαστικά. Φυλάξτε την όρεξί σας γι' άργότερα, Ύψηλοτάτη!

Και στρέφοντας στον Γαλέρα, που τον φαντάζεται για

δήμιο, συνεχίζει:

— Γκομέζ, θέλεις να βγάλης τή μάσκα σου, για να δούμε τί τσιριξιά θα βγάλη τότε η μικρή;

Ο Γαλέρας δεν μπορεί να συγκρατήσει τον θυμό του, να βλέπη έναν άντρα να φέρεται τόσο άπαισία σε μια κυρία. Άθελα κάνει ένα άπειλητικό βήμα προς το μέρος του άξιωματικού. Εκείνος όμως πηδάει προς τα πίσω γελώντας.

— Καλά! Καλά! Άστε-εύτηκα!, του λέει. Φύλαξε τώρα την σενορίτα, γιατί θά'ρθη σε λίγο ο Δόν Πορφύριο και θα σε βάλη να της δείξης πώς δουλεύουν μερικές από τις μηχανές σου! Εσείς οί δυό, νά'χετε τον νού σας!, προσθέτει, γυρνώντας προς τους δύο στρατιώτες.

Κ' ύστερα ξαναλέει:

— Πάμε, παιδιά!

Και φεύγουν.

Η πριγκήπισσα Αμαρίλντα ρίχνει ένα κανούργιο άγωνιώδες βλέμμα στον δεμένο στη «ρόδια» εύγενή. Ύστερα όμως κυττάζει το «δήμιο» και τους στρατιώτες και κάθεται άπελπισμένη σ' ένα ξύλινο σκαμνί, κοντά σ' αυτούς τους τελευταίους.

Θαμμένοι ζωντανοί;

Π ΩΣ ΟΜΩΣ έγινον άφαντοι ο Ζαρρό, ο Δόν Έου-σέμπιο και ο άληθινός δήμιος του Κορριέντες και δεν τους βρήκαν οί στρατιώτες

στη γωνία που είχαν κρυφτή;

Για να το μάθουμε πρέπει να γυρίσουμε λίγη ώρα πίσω, τη στιγμή ακριβώς που κρούβονται, σέρνοντας μαζί τους το πελώριο καρμί του τερατόμορφου δημίου. "Όπως είδαμε, ο γίγαντας αυτός έχει ήρακλεία άντοχή, αφού ούτε έπεσε κάτω με τη φοβερή γροθιά του Γαλέρα, στο στομάχι. "Έτσι λοιπόν κι' αυτή τη φορά, συνέρχεται πάρα πολύ γρήγορα από το δυνατό χτύπημα που του έδωσε στο κεφάλι ο Ζορρό.

Ούτε ο Μαισκοφόρος Έκδικητής, ούτε ο Έουσέμπιο φαντάζονται πως είναι δυνατόν να συνέλθουν από τώρα και δέν τον προσέχουν. Κυττάζουν κι' οί δύο κατά το μέρος του Γαλέρα, που πηγαίνει να άνελξη την πόρτα, γα να μπουν ο Πορφύρο με τον Κορρέντες.

Ο τερατόμορφος δήμιος άνοίγει ύπουλα τα μάτια. Βλέπει πως δέν τον κυττάζουν κι' άπλώνει σιγά - σιγά το χέρι του σ' έναν μοχλό, που βιοίσκεται στη βάση του πέτρινου τοίχου του πύργου. Τον άρπάζει και τον τραβάει.

Ο Ζορρό κι' ο Έουσέμπιο που στέκουν δίπλα του άκουμπισμένοι στον τοίχο, νοώθουν αυτόν τον τοίχο να ύποχωρή ξαφνικά κάτω άπ' το βάρος τους και να πέφτη προς τα πίσω. Χάνουν την ίσορροπία τους. Γέρνουν μέσα στο μαύρο άνοιγμα που φάνηκε.

Με την άστραπιαία αντίδραση που έχει στον κίνδυνο

ο Ζορρό, καταλαβαίνει πως δέν του είναι δυνατόν να συγκρατηθή μόνος του και γι' αυτό το άρπάζεται μ' όλη του τη δύναμη από το πελώριο χέρι του δημίου. Αυτός τον σπρώχνει προσπαθώντας να άπαλλάγη από το πιάσιμο. Τα δάχτυλα του Ζορρό όμως είναι σαν ταινάλιες. Δέν τον αφήνουν.

Το άποτέλεσμα είναι πως αντί να συγκρατηθή ο Μαισκοφόρος Έκδικητής, πέφτει κι' ο τερατόδης δήμιος μέσα στο άνοιγμα, όπου ήδη έχει πέσει και ο Δόν Έουσέμπιο. Την άλλη στιγμή ο τοίχος κλείνει πίσω τους και μαύρο σκοτάδι τους τυλίγει από παντού. Νοώθουν να καιτρακυλάνε σ' ένα κρύο, κεκλιμένο επίπεδο. Η πτώσις όμως αυτή δέν διαρκεί για πολύ. Στα ματούν άξαφνα και για μια στιγμή γίνεται άπόλυτη ήσυχία.

Τότε όμως άκούν βαρειά βήματα που άπομακρύνονται τρέχοντας. Είναι ο δήμιος που φεύγει από κοντά τους.

— Δέν πρέπει να τον άψουμε να το σκάση!, μουρμουρίζει ανήσυχος ο Ζορρό. Περιμένετε ακίνητος έδω, Δόν Έουσέμπιο!

Και τρέχει πίσω του. Δέν βλέπει τίποτα εκεί που πηγαίνει. Οδηγείται μόνο από τον θόρυβο των βημάτων. Μα ξαφνικά χτυπάει επάνω σ' έναν τοίχο που του φράζει τον δρόμο. Βγάζει μια φωνή πόνου και γκρεμίζεται κάτω. Ανασηκώνεται μισοζαλισμένος από το φοβερό χτύπημα,

Στήνει τὸ αὐτί του δὲν βλέπει τίποτα, ἀλλὰ καὶ οὔτε ἀκούει τίποτα τώρα πιά.

Σιωπὴ θανάτου ἐπικρατεῖ μέσα στὸ σκιτάδι τῆς κολάσεως.

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητῆς ἀπλώνει τὰ χέρια του. Ἀριστερά καὶ δεξιά του, σὲ ἕνὸς μόνου μέτρου ἀπόστασι, πιάνει δύο κρύους, πέτρινους τοίχους. Καταλαβαίνει πὼς βρίσκεται μέσα σ' ἕναν μυστικὸ διάδρομο, πὺ εἶναι κρυμμένος μέσα σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς γιγαντιαίους τοίχους τοῦ πύργου.

Ἐπάρχει ἄραγε καιμιὰ ἕξασδος ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ Ζορρὸ πιστεύει ἀκράδαντα πὼς ὑπάρχει. Ξέρει ὅμως καὶ ὅτι ὅσο κι' ἂν ψάξη δὲν πρόκειται νὰ τὴ βρῆ. Εἶναι λοιπὸν θαυμάσιοι ζωντανοὶ ὁ Δὸν Ἐουσέμπιο κι' αὐτός;

Νοιώθει ἕνα κομμάτι πάγο νὰ κάθεται στὴν καρδιά του.

Ἕνας περίεργος αἰχμάλωτος

ΓΙΑ λίγη ὥρα γίνεται σιωπὴ μέσα στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων. Ὁ καθένας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺ βρίσκονται ἐκεῖ, εἶναι ἰθυθισμένος στὶς δικές του σκέψεις.

Ὁ κατημένος ὁ Γαλέρας ὅμως εἶναι ὁ πιὸ πελαγωμένος ἀπ' ὅλους. Κάθε τόσο σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του, πηγαίνει στὴ γωνία πὺ εἶχαν κρυφτῆ ὁ κύριός του κι' οἱ ἄλλοι δύο, κυττάζει ἐπισταμένως τὶς πλάκες ἔμπρὸς στὰ πρό-

δια του, ξύνει τὸ κεφάλι του, σταυροκοπιέται καὶ ξαναγυρίζει.

Τοῦ κάκου ὁ αἰχμάλωτος τοῦ κάνει νοήματα μὲ τὰ μάτια, ἐπάνω ἀπὸ τὴ «ρόδα». Ὁ Γαλέρας οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τὸν κυττάζει. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψη πὼς ἔξαφανίστηκε ὁ κύριός του. Ἀνησυχεῖ φοβιερὰ γιὰ τὴν τύχη του. Σκέπτεται μήπως πρέπει νὰ ψάξη νὰ τὸν βρῆ κι' αὐτὸς κάθεται ἐκεῖ πέρα μὲ σταυρωμένα χέρια. Γι' αὐτὸ ξανασηκώνεται δεύτερη καὶ τρίτη φορὰ καὶ ξαναπηγαίνει στὴν ἴδια γωνία καὶ ξανακάνει τὰ ἴδια πράγματα.

Φυσικὰ στὸ τέλος αὐτό, κάνει τοὺς στρατιῶτες νὰ σκάσουν ἀπὸ περιέργεια. Κυττάζονται μεταξύ τους, κυττοῦν τὸν γίγαντα, πὺ πιστεύουν πὼς εἶναι ὁ δήμιος καὶ ὅσο πᾶνε τὰ χάνουν περισσότερο.

Ὁ ἕνας δὲν κρατιέται στὸ τέλος καὶ ρωτᾷ, προσπαθώντας νὰ τοῦ δώση πιὸ πολὺ μὲ τὶς χειρονομίες του νὰ καταλάβῃ τί λέει:

— Μὰ τί ἔπαθες, κακομοίρη Γκομέζ;

Ὁ Γαλέρας στέκεται σὰν ἰξύλο καὶ τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Εἶναι τόσο ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ τόσο νευρασμένος, πὺ καὶ ἡ ὑποτυπώδης λογικὴ του ἔχει πάει περίπατο αὐτῆ τῆ στιγμῆ. Ἀπαντᾷ λοιπὸν ἄγρια:

— Ἐμένα ρωτᾷς, μπουμπουμπουνοκέφαλε; Δὲν ξέρεις πὼς δὲν μιλάνε οἱ μουγγοί;

Καταλαβαίνει ὁ καθένας

τὴν κατάπληξι ποὺ ζωγραφίζεται: στὶς κόρες τῶν ματιῶν τῶν δύο στρατιωτῶν. Τινάζονται ὄρθιοι καὶ κυττοῦν τὸ γίγαντα πελιδνοὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα τους.

— Μί... μί... μίλησε φελλίζει ὁ ἕνας τρέμοντας ὀλόκληρος.

Τότε γίνεται κάτι ἐξ ἴσου περιέργω μὲ τὴν ὀμιλία τοῦ μουγγιού:

Ὁ αἰχμάλωτος, ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ ρόδα τῶν βασανιστηρίων κάνει ἕνα θεώρατο σάλτο καὶ βρίσκεται μπροστὰ στοὺς ἀπολιθωμένους στρατιῶτες τοῦ Κορριέντες! Πρὶν προλάβουν καὶ νὰ σαλέψουν καν, ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν τραβάει. Τὴ στιγμή ποὺ ὁ δεύτερος, καταλαβαίνοντας ἐπιτέλους πὼς ἔχουν πέσει θύματα «ἀπάτης», ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὸ δόκο του σπαθί, ναὼθει τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους τοῦ ἀγνώστου νὰ ἀκουμπήσει ἀπειλητικὰ στὸν λαϊμό του. Μένει κοκικαλωμένος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρόμο.

Ὁ πρῶτος βρίσκοντας εὐκαιρία, πηδάει ἕνα βῆμα πίσω καὶ παίει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του.

Ὁ Γαλέρας ὅμως ἀπλώνει τὴν χερούκλα του καὶ μὲ μιὰ προμερὴ γροθιά τέν... σηκώνει ὀλόκληρον ἀπ' τὴ γῆ καὶ τὸν πετάει ἀναίσθητο, πάνω σὲ μιὰ φρικιαστικὴ μηχανὴ βασανιστηρίων.

Τότε ὁ πρὸ ὀλίγου αἰχμάλωτος ἀνεθοκατεβάζει κι' ἐ-

κεῖνος τὸ χέρι του μὲ τέτοια γρηγοράδα, ποὺ ὁ στρατιώτης ποὺ στέκει ἐμπρὸς του, δὲν προλαβαίνει νὰ φυλαχτῇ. Τὸν χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του στὸ κρανίο καὶ τὸν σωριάζει ἀναίσθητον.

Ἡ πριγκήπισσα Ἀμαρίλντα ποὺ παρακιολουθεῖ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, πετιέται ὄρθια. Μοιάζει σὰν ἔτοιμη νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἀγνώστο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς κάνει καὶ πάλι ἕνα νόημα καὶ τὴν καθηλώνει.

— Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα!, φωνάζει. Γνωρίζετε τὴν διαρρύθμισι τοῦ πύργου, σενόρ; — ρωτᾷ τὸν Γαλέρα.

Ὁ γίγαντας παραξενεμένος γυρίζει καὶ κυττάζει πίσω του, μουρμουρίζοντας:

— Νόμιζα πὼς ἡμᾶςταν μόνονι μας! Σὲ ποῖόν «σενόρ» μιλάει αὐτός; Δηλαδή... θέλω νὰ πῶ ὅτι... Μ' ἄλλους λόγους...

Ὁ ἀγνώστος τὸν σκουντάει μὲ τὸ δάχτυλό του.

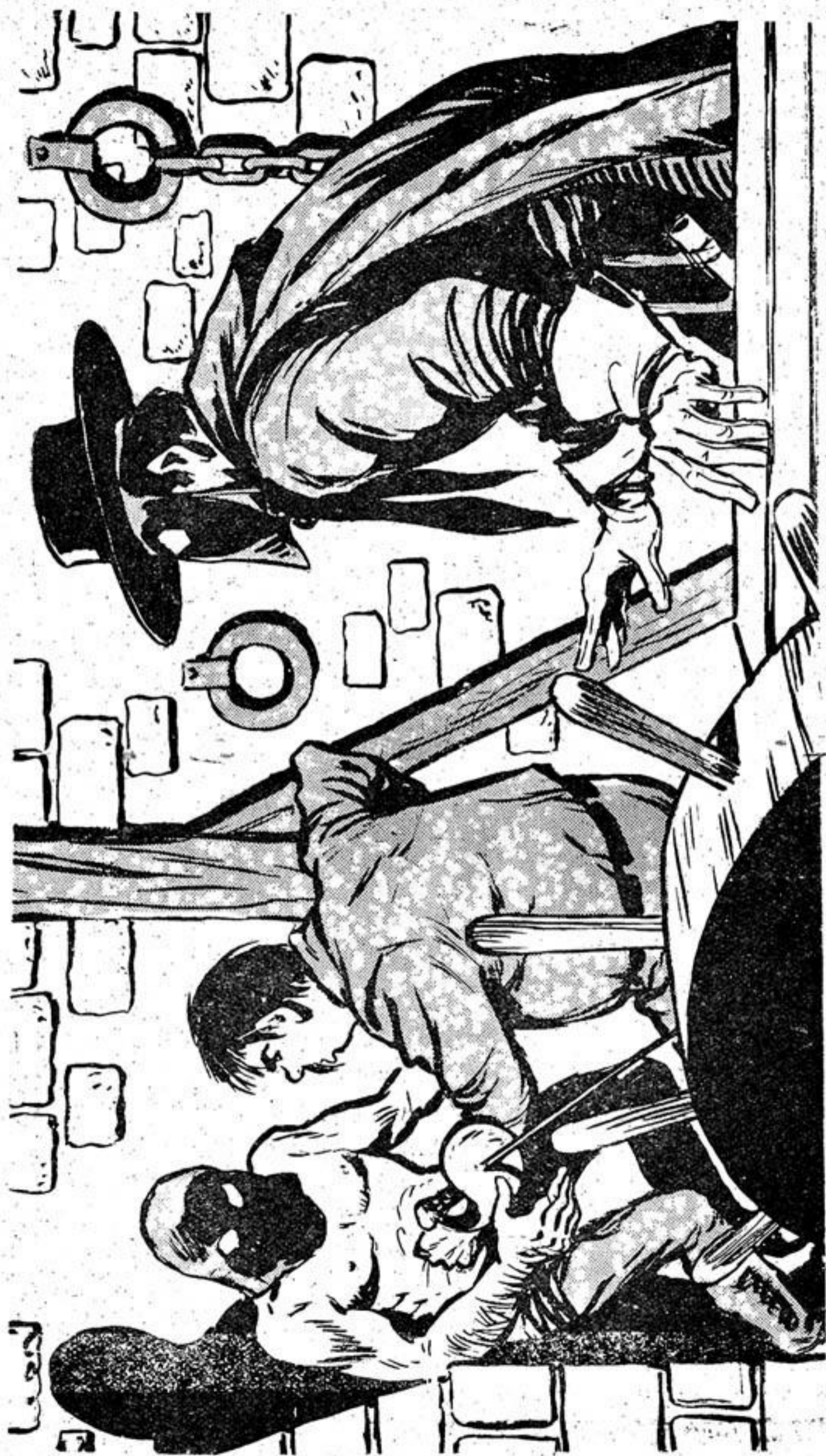
— Σ' ἐσᾶς μιλάω!, τοῦ λέει. Γνωρίζετε τὴ διαρρύθμισι αὐτοῦ τοῦ πύργου;

— Ποῖός; Ἐγώ; κάνει ὁ γίγαντας χάσκοντας.

— Μάλιστα!

Ὁ εὐγενὴς ἔχει καταλάβει π.ἂ πὼς ἔχει νὰ κάνει μὲ ἀνθρώπο κάθε ἄλλο παρὰ ἔξυπνο. Καταλαβαίνει ὅμως καὶ ὅτι τοῦ εἶναι πάρα πολὺ ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ τοῦ μιλήσῃ ἄσχημα. Γι' αὐτὸ κάνει ἀξιοζήλευτη ὑπομονή.

Ὁ Γαλέρας γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Ἀρπάζει τὴ προ-

‘Ο Γαλέρας του δίνει μιὰ τρομερή γροθιά στο στομάχι.

σωπίδα του ἰδημίου καὶ βγά-
ζοντάς την ἀπ' τὸ κεφάλι του
τὴν πετάει περᾶ.

—Ἐπειδὴ φοροῦσα αὐτό,
κάνατε λάθος καὶ μὲ πήρατε
γιὰ σενόρ! λέει. Δηλαδή,
σενόρ, ἐγὼ πού μὲ βλέπετε
δὲν εἶμαι... Θέλω νὰ πῶς ὅτι
ἐγώ... Μὲ δυὸ κουβέντες εἶ-
μαι ὁ Γαλέρας!

—Καὶ λοιπόν; Γαλέρα τοῦ
λέει καλόκαρδα ὁ ἄγνωστος

δὲν γνωρίζεις τὴ διαρρύθμισι
τοῦ πύργου ἔτσι;

—Πρῶτο - πρῶτο, σενόρ,
κάνει ὁ γίγαιπας ἀπορημένος
δὲν γνωρίζω... Δηλαδή... δὲν
ξέσω μὲ ἄλλους λόγους... Ὁ-
πως εἶπατε κ' ἐσεῖς... Ναί:
Δὲ γνωρίζω - κατὰ πού λέτε-
τ' εἶναι αὐτὸ τό... τὸ «διαρ-
ρύθμισι!»

—Διαρρύθμισι εἶναι..., κά-
νει χαμογελώντας ὁ εὐγενῆς

καὶ σταματάει: Νά: Μὲ δυὸ κουβέντες ὅπως λές κ.' ἐσύ Γαλέρα ἀμίγο, διαρρῦθμισι θὰ πῆ: «Ἐχεις ἔρθει σ' αὐτὸν τὸν πύργο ἄλλη φορά;»

— Ὅχι, σενόρ! Ἐπεδῆς μάλιστα μ' ἀρέσει νὰ λέω τὴν ἀλήθεια... Μὲ τὸ χέρι εἰς τὴν καρδιὰ μ' ἄλλους λόγους... σενόρ, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι... πῶς δηλαδὴ, εὔτε αὐτὴ τὴ φορά ἦρθα!

Παρ' ὅλο πού ἡ θέσις τους κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστη, εἶναι, ὁ ἄγνωστος εὐγενῆς δὲ μπορεῖ νὰ μὴ γελάσῃ.

—Κι' ἀφοῦ δὲν ἦρθες τότε, πῶς εἶσ' εἶδῶ; ρωτᾷει προσπαθῶντας μὲ πολὺ μεγάλη δυσκολία νὰ σοβαρευτῆ.

— Αὐτό... ναί: Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω σενόρ! Περίεργο ἀλλὰ - μάρτυς μου ὁ Θεὸς - ὅταν μᾶς ρίχτηκαν καὶ μὲ χτύπησαν στὸ κεφάλι... ἔγινε νύχτα... Δηλαδὴ πιθανόν... καταλαβαίνετε! Μετὰ βρέθηκα εἶδῶ μέσα! Ἀλλὰ δὲν ἦρθα! Μπορεῖ νὰ μὲ φέρανε! Σύμφωνοι σενόρ! Κ.' ἐγὼ αὐτό, λέω! Πάντως ἂν ρωτᾶτε ἀπὸ μένα... Θέλω νὰ πῶ πῶς ἐγὼ δὲν ἦρθα!

—Κατόλαιβα Γαλέρα!

—Μπράβιο σας σενόρ! Σὰν τὸν κύριό μου κι' ἐσεῖς! Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πῶς ἐγὼ δὲν ἔχω καταλάβει ἀκόμα!

— Τὶ φλυαρία εἶν' αὐτὴ, Θεέ μου! Πρέπε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα πρὶν ξαναρθοῦν!, φωνάζει ἀνήσυχη ἡ πρῆγκηπέσσα Ἀμαρίλντα.

—Ἐχετε δίκιο!, λέει ὁ ἄγνωστος. Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ βροῦμε τὸν σενόρ

Ζορρὸ καὶ τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο.... Ἀκολουθήστε με. Γαλέρα, πάρε τὸ σπαθὶ αὐτοῦ τοῦ στρατιώτη κι' ἔλα μαζί μας.

Ὁ γίγαντας ἀπ' τὴ στιγμή πού ἀκούει πῶς πρόκειται νὰ ψάξουν γιὰ τὸν κύριό του, εἶναι πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τὴν τελευταία ὅλες τὶς διαταγὰς τοῦ ἄγνωστου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Παίρνει λοιπὸν τὸ σπαθὶ τοῦ ἀναίσθητου στρατιώτη καὶ τρέχει πίσω του.

Τὸ σινιάλο

Β ΓΑΙΝΟΥΝ ἀπ' τὸ ἀπιτρόπαο ἐκεῖνο δωμάτιο ἀφοῦ πρῶτα κυττάζουν δεξιά κ' ἀριστερὰ στὸν διάδρομο καὶ ἐξακριβώνουν πῶς ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος.

Στρίβουν δεξιά καὶ τρέχουν ὅσο μποροῦν πρὸς τὸ ἀθάμβαι πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Καθὼς πηγαίνουν ὁ ἄγνωστος εὐγενῆς μιλάει σγαϊνὰ στὴν πρῆγκηπέσσα:

—Δύσκολα θὰ ξεφύγουμε. Μᾶλλον μὴν ξεχνᾶμε πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ψάχνουν ὅλην τὸν πύργο γιὰ νὰ βροῦν τὸν Ἐουσέμπιο...

—Ἄν κρυφτοῦμε σὲ κενὸν ἄλλο δωμάτιο...

—Ὅπου καὶ νὰ κρυφτοῦμε θὰ μᾶς βροῦν...

—Τότε;

Ὁ ἄγνωστος κυττάζει ὀλόγυρα. Ὁ διάδρομος εἶναι ἀκόμα ἔρημος. Ἀριστερὰ τους βγαίνει σ' ἓναν ἐξώστη πού ὀδηγεῖ στὶς ἐπάλιξεις.

Βάζει βιαστικά τὸ χέρι σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κρυφὴ τσέπη τοῦ χιτωνίου του. Βγάζει εἰς πολύχρωμο διπλωμένο, πανί.

— Πηγαίνετε ἀπὸ κεῖ!, λέει, στὴν Ἀμαρίλντα. Προσπαθήστε νὰ μὴ σᾶς δοῦν οἱ φρουροί... Κάνετε σιγῆ πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ δάσους. Ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ἀπασχολήσουμε ἀπὸ μέσα ἂν χρειαστῆ.

— Θὰ κινδυνεύσετε!, ψελλίζει ἡ πριγκήπισσα.

— Κι' ἂν δὲν κάνω τίποτα θὰ κινδυνεύσω περισσότερο! Πηγαίνετε!

Ἡ νέα διστάζει μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ ὕστερα τρέχει πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ ἐξώστη.

Ὁ εὐγενὴς τὴν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα, ὥσπου ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ χάνεται ἔξω. Περιμένει λίγο ἀκόμα μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά. Δὲν ἀκούγεται ὅμως ὁ παραμικρὸς θόρυβος ἀπὸ κεῖ ἀπ' ἔξω. Αὐτὸ φαίνεται νὰ τὸν καθησυχάζη.

— Σεινὸρ δὲν θὰ ψάξουμε. Θέλω νὰ πῶ... εἶπατε..., κάνει ὁ Γαλέρας ψάχνοντας γὰρ λέξεις.

— Νὰ ψάξουμε γὰρ τὸν σεινὸρ Ζοροό, λέει ὁ ἄγνωστος. Ἔχεις δίκιο, Γαλέρα! Ἔλα.

Κατεβαίνουν μιὰ στροφὴν ἰσπὴ πέτρινη σκόλα ποὺ βρίσκουν ἐμπρὸς τους. Τὴν ὥρα ποὺ κατεβαίνουν, ὁ ἄγνωστος λέει στὸν Γαλέρα μὲ τρόπο ποὺ μοιάζει σὰν νὰ μονολογῆ:

— Ἄν καταφέρουμε νὰ βρε

θοῦμε στὴν αὐλὴ καὶ ν' ἀνοίξουμε μιὰ πύλη... Αὐτὸ ἀμίγχο μὲ δυὸ κουβέντες ὅπως λές κι' ἐστὶ θάιναι τὸ καλύτερο πράγμα γὰρ τὸν σεινὸρ Ζοροό καὶ γὰρ ἄλλους μας!

Τὰ μάτια τοῦ γίγαντα λάμπουν. Ἡ ὑπόθεσι τοῦ φαίνεται παιγνιδάκι.

— Ἐγὼ σεινὸρ, ξέρω πῶς ἀνοίγουν μιὰ πύλη!, λέει μὲ καμάρι. Εἶναι σὰν τὴν πόρτα!... Σιχιδὸν τὸ ἴδιο πράγμα! Μεγαλύτερη καὶ πιὸ ἱσχυρὰ, ἀλλὰ ἐγώ... Βλέπετε σεινὸρ...

Ἡ σκόλα τελειώνει. Βγαίνουν σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ποὺ εἶναι ἔρημη. Ἀρχίζουν νὰ τὴν διασχίζουν. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ φθάνουν στὸ κέντρο τῆς ἀναγκάζονται νὰ σταθοῦν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστοῦ χλωμιάζει.

Ἀπ' ὅλες τὶς πόρτες ὀλόγυρα βγαίνουν στρατιῶτες τοῦ Πορφύρου καὶ τοῦ Κορριέντες μὲ τὰ σπαθὰ στὰ χέρια.

Βρίσκονται μονομιᾶς περικυκλωμένοι ἀπὸ ἕναν ὀλόκληρο στρατό.

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ πριγκήπισσα Ἀμαρίλντα προχωρεῖ σκυφτῆ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ σημεῖο τῶν ἐπάλλξεων τοῦ πύργου, ἀπ' τὴν πλευρὰ ποὺ βλέπει στὸ δάσος.

Θέλει ἀκόμα λίγα μέτρα, γὰρ νὰ φτάσῃ στὴν ἐξωτερικὴ ἐπαύλι ποὺ εἶναι οἱ πολεμιστρες. Ἔχει καταφέρει νὰ ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα ὅλων τῶν φρουρῶν ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή. Καθὼς ὅμως περνάει τὸ τελευταῖο ἀνοιχτὸ σημεῖο γιὰ

νά ριχτή στις πολεμίστρες, μια τρομερή φωνή την κάνει ν' ανατριχιάσει:

—“Αλτ! Στάσου ακίνητη, γιατί πυροβολώ!”

Κοντοστέκεται για μια στιγμή. Τα μάτια της αστράφτουν μ' ἄλο που ἔχει γίνει καιτάχλωμη. Βλέπει τὸν φρουρὸ που τὴ σημαδεύει με τὸ ὄπλο του, ἐνῶ ἕνας δεύτερος στρατιώτης τρέχει κοντά της.

Καὶ ξαφνικὰ τὴν ὥρα που ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ τὴν πλησιάζει, ἡ Ἀμαρίλντα τινάζεται ἀπότομα πρὸς τὶς πολεμίστρες.

Ὁ φρουρὸς φέρνει τὸ ὄπλο στὸν ὦμο καὶ ἀρχίζει νὰ πέζι τὴ σκανδάλη. Πυροβολεῖ.

Ἡ σφαῖρα του ὅμως τινάζεται ψηλὰ στὸν οὐρανὸ γιατί ὁ δεύτερος φρουρὸς ἔχει προλάβει νὰ τοῦ σπρώξει τὸ χέρι, τὴν ὑστάτη στιγμή.

—Τρελλάθηκες, συνάδελφε; τοῦ φωνάζει. Εἶπα ἡ πριγκήπισσα. Ἀμαρίλντα! Ἄν τὴ σκότωνες θὰ σὲ σκότωνε κι' ἐσένα μετὰ ὁ Δὸν Κιρριέντες! Πρέπει νὰ τὴν πιάσουμε ζωντανή!

Ἡ Ἀμαρίλντα σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔχει σταθῆ ὄρθια ἐπάνω στις πολεμίστρες καὶ κουνάει πέρα δῶθε ψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὸ πολύχρωμο πανὶ που τῆς ἔχει δώσει ὁ ἄγνωστος εὐγενής.

Εἶναι ἕνα τετράγωνο ὕφασμα μσοῦ μέτρου, ἀπὸ καθαρὸ μετάξι μετρία χρώματα, που στὸ κέντρο τους εἶναι κεντημένος ἕνας θυρεὸς μετρία λιοντάρια.

Τὴν ὥρα που οἱ στρατιώ-

τες ἀπλώνουν τὰ χέρια κι' ἀρπάζουν τὴν ὀμορφὴ πριγκήπισσα ἐκεῖνη ἀφήνει τὸ πανὶ αὐτὸ νὰ κατρακυλήσει ἔξω ἀπὸ τὸ πανύψηλο τεῖχος.

“Ἐνα ἔξυπνο παιχνίδι

Σ Ε ΜΙΑ ἀπὸ ὅλες τὶς πόρτες τῆς σάλας ἐμφανίζοντα: καὶ ὁ Δὸν Πορφύριο μετρία Κιρριέντες.

Ὁ δεύτερος κυττάζει τὸν ἄγνωστο εὐγενὴ μετρία μάτια που αστράφτουν.

—Καλὰ εἶπα ἐγὼ πὼς ἐσύ εἶσαι περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπ' ὅ,τι φαίμεσαι!, γουλιίζει μετρία θυμὸ. Ἔχουμε ἀρκετὲς σκοτούρες γιατρία νὰ μὴ μᾶς χρειάζεται νὰ προσθέσουμε κ' ἄλλες μ' ἐσένα!

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὸν Πορφύριο λέει:

—Ἐξοχώτατε, λέω νὰ ξεμπερδεύουμε μ'α καὶ καλὴ μ' αὐτόν...

Ὁ Μπάσας κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του ἔχει τὴν ψυχρότητα τοῦ θανάτου.

—Σκοτώστε τους!, διατάζει μετρία. Πρέπει νὰ βρούμε τὸν ἄλλον!

Δεκάδες στρατιῶτες προχωροῦν μετρία ξεγυμνωμένα τὰ σπαθὰ καταπάνω στὸν ἄγνωστο εὐγενὴ καὶ τὸν Γαλέρα.

Ὁ πρῶτος πᾶνει τὸν γιγαντα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραιάει σὲ μιὰ γωνία τῆς σάλας, φροντίζοντας νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένα τὰ νῶτα τους.

— Πρέπει να πουλήσουμε ακριβά τα πετσιά μας άμιγο!, τού λέει κάπως μελαγχολικά.

— Κανονίστε τού λόγου σας την τιμή, σενόρ!, άπαντάει ντόμπρα ο Γαλέρας. Έγώ δεν σκάμπάζω από έμποριο... Θέλω να πώ...

Άλλά δεν προλαβαίνει να πη αυτό που θέλει. Δεκάδες αίχμες σπαθίων που άστράφτουν τούς τριγυρίζουν. Αρχίζει μια τρομακτική άλλά και άγνη μάχη.

Ο άγνωστος εύγενής άποδεικνύεται πώς είναι ένας φοβερός ξιφομάχος. Τό χέρι του άνεβοκατεβαίνει και πηγαίνοέρχεται με τή γρηγοράδα τής άστραπής άποκορούοντας χτυπήματα προς όλες τις κατεύθύνσεις. Η φτερωτή λεπίδα τού σπαθίου του τρυπάει μπράτσα στήθια και λάμους, τών τελημηρών, που κάνουν τó λάθος να τόν πλησιάσουν περισσότερο. Ολόγυρά του οί πλάκες στρώνονται με κομμάτια στρατιωτών.

Όσο γιά τόν Γαλέρα μ' όλο που δεν έχει τήν τέχνη τού άγνωστου εύγενούς στο σπαθί, ώστόσο έχει ξεκάνει σχεδόν δ πλάσιους άπό εκείνον και είναι και πολύ περισσότερο άκμαίος. Αυτό συμβαίνει γατί τó ήράκλειο χέρι του έχει... μεγαλύτερη άκτίνα δράσεως άπό τών άντιπάλων του, που πολλές φορές άπλώνουν τά δικά τους χέρια και οί αίχμες τών σπαθίων τους δεν φθάνουν να τόν άγγίξουν!

Άλλά μ' όλ' αυτά ο άγώ-

νας είναι πάντα άνισος. Όσοι κι' άν σκοτώνονται άπό τούς στρατιώτες, υπάρχουν πάντα άλλα, ξεκούραστοι να παίρουν τις θέσεις τους.

Τό τέλος πλησιάζει μοιραία.

Πρώτος αρχίζει να τó καταλαβαίνει ο ξένος εύπατρίδης. Τό μέτωπό του έχει γεμίσει ιδρώτα. Τά μπράτσα του είναι καταξεσχισμένα άπό ξώφαλτσες σπαθίες και γεμάτα αίματα. Τό χέρι του έχει αρχίσει να βαραίνει. Περιμένει άπό στιγμή σε στιγμή τήν παγωμένη λεπίδα που θα διαπερήση τά σπλάχνα του, χαρίζοντάς του τόν θάνατο.

Με τήν ψυχή στο στόμα και μέσα στο καλασμένο σκοτάδι έκείνου τού μυστικού ιδιοξούμου, ο Ζορρό γυρίζει, κοντά στον Δόν Έουσέμπιο, στα νύχια τών πόδιών του. Ψηλαφιστά τόν άνακαλύπτει. Σκύβει στ' αύτί του και τού ψιθυρίζει όσο γίνεται πιο σιγανά:

— Σενόρ, μάς μένει ένας τρόπος μόνο να δειμάσουμε γιά να βγούμε άπό δώ μέσα. Ο δήμος γνωρίζει τόν τρόπο να ιβρευθούμε έδώ... Σίγουρα ξέρει και τόν τρόπο να βγούμε. Θα περιμένη να βρη τήν εύκαιρία να τó σκάση μόνος του.. Πρέπει να τού δώσουμε αύτή τήν εύκαιρία άμέσως!

Ο Δόν Έουσέμπιο κάτι πάει να πη έκπληκτος άλλά ο Μασκοφόρος Τιμωρός τού φράζει τó στόμα με τήν παλάμη του:

— Προχωρείστε στο βάθος

ἀπὸ κεί πού ἦρθαμε!, τοῦ λέει. Κάνετε θόρυβο μὲ τὰ βήματά σας καὶ μιλάτε μὲ δυὸ φωνές, σὰν νὰ σὰς ἀπαντῶ κι' ἐγώ. Θὰ γελαστήῃ. Θὰ νομίσῃ πὼς εἵμαστέ καὶ οἱ δυὸ μακρὰ του... Ἐγὼ θά'χω τὸν νοῦ μου ἀπὸ δῶ... Πηγαίνετε!

Ὁ Ἐουσέμπιο δὲν φέρνει ἄλλη ἀντίρρηση. Ξεκινᾷ μὲ τὸν τρόπο πού τοῦ ἔχει πῆ ὁ Ζορρό. Ἐκεῖνος πηγαίνει ἀντίθετα πάνω στὰ νύχια τῶν παδιῶν του, πρὸ ἀθόρυβα κι' ἀπὸ μιὰ γάτα. Καὶ τὸ κόλπο πιάνει.

Ξαφνικά, ὁ Μασκοφόρος ἀκροῦει ἓνα τρίξιμο μερικὰ μέτρα ἔμπρός του κι' ἀμέσως ὁ μυστικὸς διάδρομος φωτίζεται ἀπὸ ἓνα τετράγωνο ἄνοιγμα. Ἐνας πελώριος ὄγκος χύνεται βιαστικὰ νὰ περάσῃ ἔξω ἀπ' αὐτό.

Ὁ Ζορρό ρίχνεται ἐναντίον του μὲ τὴ γρηγοράδα τοῦ γερακιού. Ἡ λαβὴ τοῦ πιστολιού του χτυπᾷ τὸν γίγαντα στὸν κροτάφο μὲ τόση δύναμι, πού ἀκρούγεται ὁ κρότος κόκκαλου πού ραΐζει!

Ὁ δῆμιος σωρᾷζεται ἀναίσθητος ὁ μισὸς μέσα καὶ ὁ μισὸς ἔξω ἀπὸ τὸ τετράγωνο ἄνοιγμα.

—Ἐξοχώτατε, ἐλάτε! φωνάζει ὁ θρυλικὸς Ζορρό.

Καὶ βγαίνει πρῶτος ἔξω. Βρίσκειτὰ σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴ τοῦ πύργου. Ξαφνικά ἀκούει ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κάτι φωνές. Σηκώνει τὰ μάτια καὶ βλέπει ἐπάνω στὶς πολεμίστρες τὴν πριγκήπισσα Ἀμαρίλντα. Κουνάει ἓνα πολύ-

χρωμο πανὶ στὸν ἄερα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως δυὸ στρατιῶτες ρίχνονται ἐπάνω της, καὶ τὴν ἀρπάζουν.

Μιὰ ὑπέροχη ἀστραπὴ περνᾷ τὰ μάτια τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ πού σβήνει ὅμως ἀμέσως γιὰτὶ ἀκούει ἄγιριες φωνές καὶ βήματα πού τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του.

—Δὸν Ἐουσέμπιο, μείνετε αὐτοῦ πού εἶστε!, μουρμουρίζει βιαστικὰ σκύβοντας στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα. Μόλις τοὺς ἀπομακρύνω ἀπὸ δῶ, πάρτε τὸ πιστόλι μου καὶ προσπαθήσετε ν' ἀνοίξετε μιὰ πύλη!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ πετάει τὸ πιστόλι μὲ τρόπο. Ὑστερα ἀρχίζει νὰ τρέχη ὅσο μπορεῖ πρὸ γρήγορα. Ἐξῆ στρατιῶτες μὲ γυμνὰ σπαθὰ τὸν κυνηγοῦν.

Ὁ Ζορρό ἐπιτίθεται

ΦΤΑΝΕΙ στὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς, πού εἶναι ἀδιέξοδο. Τὸ τεῖχος ἐδῶ εἶναι χτισμένο μὲ κίτι τεράστιους ὀγκόλιθους πού καθένας ἔχει παραπάνω ἀπὸ ἐνάμισυ μέτρο ὕψος. Δημιουργοῦν ἔτσι ἓνα εἶδος κυκλώπιας σκάλας, πού θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἀνέβαιναν μόνο μυθικοὶ γίγαντες.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ὥστόσο πρὶν τὸν προλάβουν οἱ δῶκτες του, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸν πρῶτο ὀγκόλιθο καὶ μ' ἓνα πήδημα πηδάει ἐπάνω. Ὑστερα ξιφουλκεῖ καὶ

ταυτόχρονα κάνει ένα καινούριο γιο πήδημα, γιατί ένα σπαθί φτερουγίζει όρμητικά με σκοπό να του κόψει τα πόδια! Η λεπίδα περνάει σφυρίζοντας απειλητικά από κάτω του.

Ο Ζορρό σκύβει και κάνει έναν ξαφνικό κύκλο θανάτου με το δικό του σπαθί, αναγκάζοντας τους αντιπάλους του να υποχωρήσουν φοβισμένοι από ένα βήμα. Αμέσως ύστερα αρπάζεται από τον δεύτερο όγκόλιθο και πηδάει επάνω σ' αυτόν, την ώρα που ένα άλλο σπαθί κυνηγάει χωρίς επιτυχία τα πόδια του.

Έχει καταφέρει να ξεφύγει προς το παρόν από τον άμεσο κίνδυνο. Με την μπέρτα του να ανεμίζει μεγαλόπρεπα στην άερα, σαν να είναι κανένα τιτάνιο πουλί που έρχεται από άλλον κόσμο, αρχίζει να πηδάει τη μία μετά την άλλη εκείνες τις τεράστιες πέτρες. Με τέσσερα τέτοια πηδήματα έχει φτάσει κιόλας στον πρώτο όροφο του πύργου. Έμπρός του είναι ένας έξωστος. Αδίστακτα πηδάει σ' αυτόν. Κυττάζει πίσω του. Οί διώκτες του βρισκονται ακόμα στο δεύτερο όγκόλιθο και πασχίζουν να σκαρφαλώσουν παραπάνω.

Ξαφνικά ακούει απ' το έσωτερικό του πύργου κλαγγή σπαθιών και άγριες φωνές. χύνεται στη μπαλκονόπορτα, του έξωστος, και την ανοίγει με μία σπρωξιά. Βλέπει τον άγνωστο εύγενή και τον Γαλέρα να μονομαχούν με πολύ περισσότερους αντιπάλους,

άπομονωμένοι σε δυο γωνίες μίας σάλας. Βλέπει πώς ο ξένος είναι πολύ περισσότερο καταβεβλημένος και τραυματισμένος από τον Γαλέρα.

Αδίστακτα τραβάει το θρυλικό του μαστίγιο. Το τινάζει ψηλά, στο κέντρο της σάλας που κρέμεται ένας πελώριος κρυστάλλινος πολυέλαρος με χοντρό σιδερένιο σκελετό. Το τινάζει με την άφθαστη τέχνη του. Η άκρη του μαστιγίου πάει και τυλίγεται στο σίδηρο του σκελετού. Τότε σφίγγει γερά την άλλη άκρη του μαστιγίου και κάνει ένα εκπληκτικό πήδημα.

Πραγματικά φτερουγώντας σαν πουλί περνάει επάνω από τα κεφάλια των σαστισμένων στρατιωτών και πάει και προσγειώνεται πλάι στον έξαντλημένο και καταματωμένο εύγενή. Με μία φοβερή κλωτσιά πετάει πέτρα τους δυο πιο κοντινούς του αντιπάλους, που έτοιμάζονταν να τον σουβλίσουν.

—Εύχαριστώ σενόρ!, λέει ο ξένος. Πάντως δεν κάνατε καλά, νάρθιτε να χωθήτε μέσα σ' αυτή τη φάκα! Αδικα θά χωθήτε κι' έσείς!

—Κουράγιο Ύψηλότατε!, αποκρίνεται ο Ζορρό ενώ το σπαθί του κεραυνοβολεί τον πρώτο ταλμηρό, που ταλμά να τον πλησιάσει. Με λίγη τύχη ακόμα μπορεί και να μην πεθάνουμε!

Ο εύγενής τον κυττάζει κατάπληκτος.

—Πώς!, μουρμουρίζει. Ωστε λοιπόν... ξέρετε;

— Από την πρώτη στιγμή!

— Και... και με αφήσατε πάνω σ' εκείνη τη «ράβδα»; ξαναρωτάει ο άγνωστος που ή έκπληξις του κορυφώνεται.

— Βεβαίως! Και κάνετε λάθος να φύγετε από εκεί 'Υψηλότατε! Ήταν το πιο ασφαλές μέρος γι' ας εφ' όσον δεν σ' ας γνωρίζουν οι εχθροί σας!

Καθώς παλεμούν πλάι-πλάι ο ξένος γυρίζει και κυττάζει μια στιγμή με απέραντο θαυμασμό τον Μασκοφόρο 'Εκδικητή.

— Όποιος και αν είστε σε νόρ, λέει συγκινημένος είσθε ο ίδιος ο Σατανάς!

— Τότε μπορείτε να πείτε κι' ένα εύχαριστο... μήνυ-

μα από τον Σατανά, 'Υψηλότατε!, αποκρίνεται: εϋθυμα ο Ζορρό. 'Η προγκήπισσα 'Αμαρίλντα πρόλαβε και έκανε ένα σινιάλο επάνω από τις παλεμιστρες του πύργου! Στοιχηματίζω πως θα το είδαν από το δάσος!

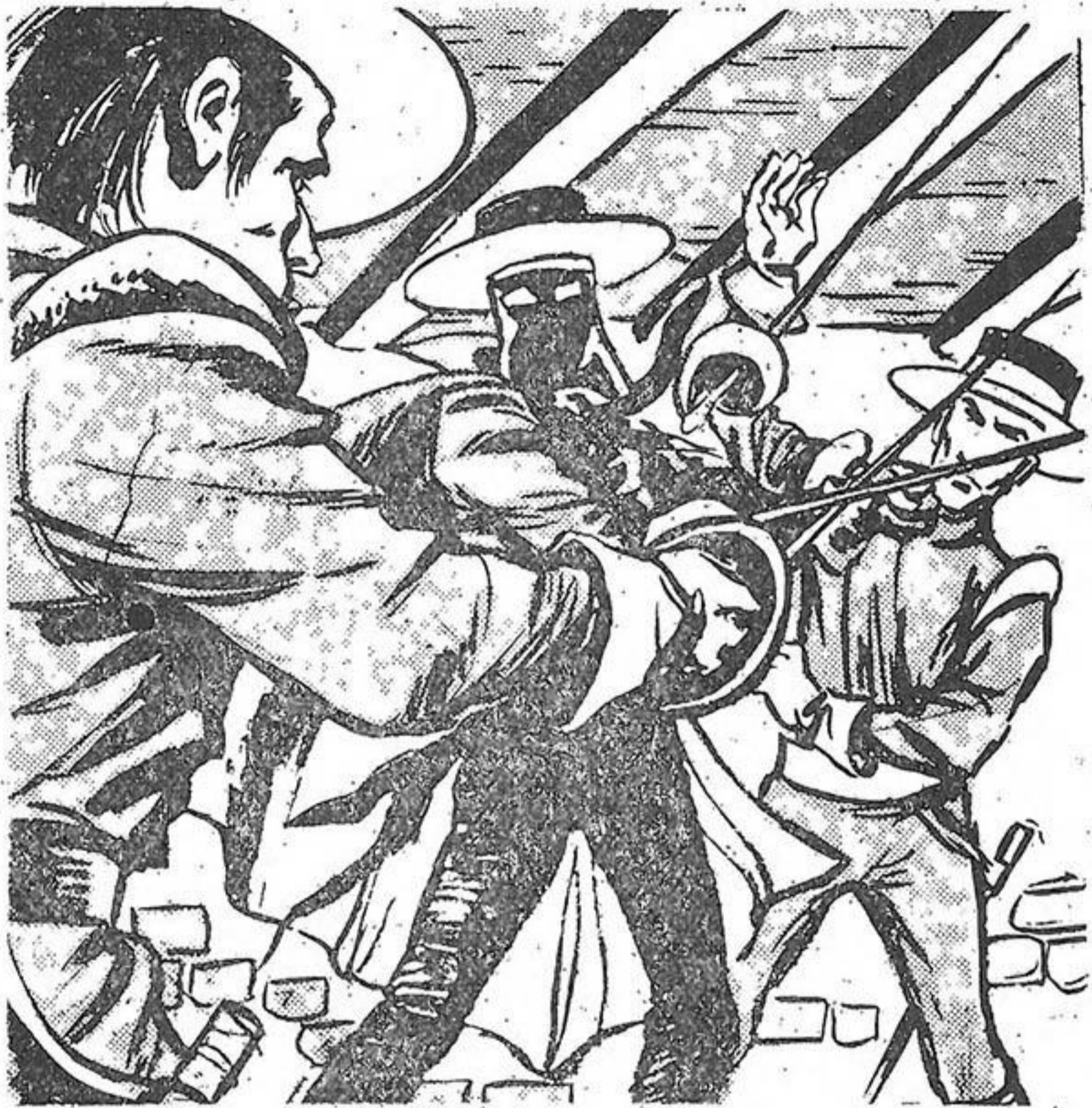
— Δάσκαλε! 'Ο ίδιος ο Σατανάς, το ξαναλέω!, φωνάζει ο άγνωστος εύγενής έκπληκτος.

Και θαρρείς πως τα καλά νέα του ξαναγύρισαν όλες τις χαμένες του δυνάμεις και μάχεται πάλι τώρα σαν λιοντάρι στο πλευρό του σεινόρ Ζορρό που ολοένα αναγκάζει τις δεκάδες των αντ'παλών του να υποχωρούν.

Ξαφνικά όμως ακούγεται:

Πηδούν από τη μία πολεμιστρα στην άλλη.

Ο Ζορρό μονομαχεί με δύο στρατιώτες.

μὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ νὰ διατάξῃ:

—Σταματήστε! Κάτω τὰ ὅπλα!

Οἱ στρατιῶτες στρέφουν τὰ κεφάλια καὶ μόλις βλέπουν ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μίλησε, ὀπισθοχωροῦν δυὸ βήματα καὶ περιμένουν. Οἱ τρεῖς γενναῖοι μονομάχοι παίρνουν ἀνάσα.

—Σενὸρ Ζορρό, σὰς θέλω ζωντανό!, ξαναλέει ὁ Δὸν Περφίρο γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ποὺ ἔχει δώσει τὴ διαταγή. Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποῦ ἀφήσατε τὸν Ἐουσέμπιο! Παραιδεῖτε ὅλοι, γιὰτὶ σκοτώνω τὴν προγκήπισσα Ἀμαρίλντα!

Πραγματικὰ πλάϊ του δυὸ στρατιῶτες κρατοῦν ἀπ' τὰ

δυὸ χέρια τὴν πανέμορφη νέα. Κι' ὁ Πορφύριος Μπάτσας τραβάει ἓνα πιστόλι καὶ τὴ σημαδεύει.

Ἄγνωστος εὐγενῆς κι' ὁ Ζορρό συνεννοοῦνται μὲ τὸ βλέμμα. Ὑστερα ὁ πρῶτος πετάει τὸ σπαθὶ του στὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν καὶ ὁ Μασκοφόρος ἐκδικητὴς τὸν μίμναι.

— Πέταξε τὸ σπαθὶ σου, Γαλέρα!, λέει στὸν γιγαντώσωμο φίλο του.

Κι' αὐτὸς φυσικά, ὑπακούει.

Ἄγνωστος Εὐγενῆς

ΜΟΛΙΣ γίνεται αὐτὸ, καὶ ἐνῶ ὁ Δὸν Πορφύριος βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του κι' ἐτοίμαζεται νὰ ζυγώση τοὺς αἰχμαλώτους του, τὸν πλησιάζει κάποιος ἀξιωματικός του.

— Ἐξοχώτατε, ἀναφέρει, ἔφτασε στὸν πύργο ὁ Δὸν Καρίνμπαλ μὲ τὸν στρατό σας!

Ἄγνωστος ἀναπηδᾷ κατὰ πληκτος. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρά.

— Ἀλήθεια; κάνει μὴ πιστεύοντας τ' αὐτιά του. Τοὺς εἶχα γιὰ χαμένους! Ἄδικα, τὸν ὑποψιάστηκα τὸν Ραμόν. Φαίνεται πὼς ὅταν ἔφτασε στὸν πύργο τοῦ Ἐουσέμπιο, ὁ στρατός του εἶχε φύγει κι' ἐρχόταν ἐδῶ. Καλύτερα νὰ μὲ τὰ πῆ ὁ ἴδιος... Πές του νὰ ἔρθῃ μέσα.

Ἄγνωστος χαίρεται καὶ κάνει μεταβολὴ καὶ φεύγει.

Ἄγνωστος ζυγώνει τοὺς αἰχμαλώτους του. Τὸ ὕφος του εἶναι ἀγέρωχο καὶ γέμιστο θρίαιμβο.

— Σενὸρ Ζορρό, λέει σαρκαστικὰ ἤρθε τὸ τέλος τῆς περιπετειώδους σταδιοδρομίας σου! Ὁμολογῶ πὼς μοῦ ἔχει ἔρθῃ μιὰ τρελλὴ περιέργεια, νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπο ποὺ κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κουρέλι!

Κι' ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητοῦ. Τὸ χέρι αὐτὸ ὅμως μένει μετέωρο. Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Μένουν καρφωμένα στὸ σημεῖο ὅπου κύτταξαν κατὰ τύχη: Στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῆς σάλας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Δὸν Καρίνμπαλ αὐτὴ τὴ στιγμή. Πλάι του ὅμως προχωρεῖ μ' ἐπίσημο βῆμα καὶ ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος.

— Καρίνμπαλ!, σφυρίζει, σὰν φίδι: ὁ Πορφύριος, μ' ἓνα κακὸ προαίσθημα. Ποιὸς εἶναι μαζί σας;

Κι' ὁ Κορριέντες ποὺ στέκει πλάι στὸν Μπάτσας δὲν καταφέρνει νὰ μὴ φωνάξῃ κατὰ πληκτος:

— Ὁ Δὸν Ἐουσέμπιο!

Ἄγνωστος τοῦ Μεξικοῦ, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ποὺ προχωρεῖ πλάι στὸν Καρίνμπαλ χαμογελάει.

— Ὁ Δὸν Κορριέντες μὲ ἀνεγνώρισε!, λέει. Ἐσεῖς δὲν μὲ γνωρίζετε θεῖε μου;

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!, οὐρλιάζει μανιασμένος ὁ Πορφύριος ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γίνεται κάτασπρον.

Μερικοί ἀπὸ τοὺς σωματο-
φύλακες του ποὺ στέκουν κον-
τά του, προχωροῦν πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Ἰεουσέμπιο θέλον-
τας νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαπα-
γή του. Τότε ὅμως βλέπουν
ἀπ' ὅλες τὶς πᾶρτες τῆς σά-
λας νὰ ἐμφανίζονται στρατιώ-
τες, ποὺ τοὺς σημαδεύουν ἀ-
πὸ παντοῦ μὲ τὰ ὄπλα τους
προτεταμένα. Παραιτοῦνται,
λοιπὸν ἀπὸ κάθε τέτοια σκέ-
ψη κι' ὁ Πορφίριο ἀσπρίζει ἀ-
κόμα περισσότερο.

— Ἐσεῖς θὰ συλληφθῆτε,
ἀγαπητέ μου θεῖε!, τοῦ λέει
εἰρωνικὰ ὁ διάδοχος.

— Ἐγώ! Τρελλαθῆκατε!
Ποὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μπορεῖ
νὰ δώσῃ διαταγὰς μέσα στὸν
πύργο μου;

Ὁ ἄγνωστος εὐγενῆς κάνει
ἓνα βῆμα μπροστά. Τὸ ὕφος
του εἶναι ἐπίσημο καὶ ἀπί-
στευτα σοβαρό.

— Ἐγὼ Πορφίριο Μπάλ-
σας!, δηλώνει ψυχρά. Εἶσθε
ἓνας προδότης ἀλλὰ ἦρθε ἡ
ᾠρα νὰ τιμωρηθῆτε ὅπως σὰς
ἀξιίζει!

— Ποιὸς... Ποιὸς εἶσθ' ἐ-
σεῖς; κάνει συνοφρυωμένος ἐ-
κεῖνος.

— Ὁ Φίλιππος Ἰωάννης
τῆς Καστίλλης, διάδοχος τοῦ
Ἰσπανικοῦ θρόνου, ἀδελφὸς
τῆς πρὶν κληπίσης Ἀμαρίλν-
τας ποὺ ἡ προδοσία καὶ ἡ ἀ-
νανδρία σας ἔφθασαν ὡς τὸ
σημεῖο νὰ τὴν στείλετε στὰ
βασανιστήρια!

Ὁ Πορφίριο εἶναι περισσό-
τερο πεθαμένος παρὰ ζωντα-
νός.

— Δέν... δέν εἶναι δυνατόν!
ψελλίζει καὶ περνάει τὸ χέρι

ἐμπρὸς στὰ μάτια του, σὰν
νὰ βλέπῃ ἐφιάλτη.

— Δυστυχῶς γιὰ σὰς εἶ-
ναι!, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος ψυχρά
Ἰεφθασα προχθὲς μὲ δύο κα-
ταδρομικὰ γιὰ νὰ τιμῆσω
τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου
μὲ τὸν Δὸν Ἰεουσέμπιο. Φθά-
νανταξ ὅμως στὸν πύργο του
ἔμαθα πὼς τὸν εἶχατε αἰχμᾶ-
λωτο γιὰ νὰ σφετερισθῆτε
τὴν Ἀντιβασιλεία! Δὲν θέλη-
σα νὰ τὸ πιστέψω καὶ ἀποφά-
σισα νὰ τὸ ἐξακρίβώσω μό-
νος μου. Ἐκίνησα νὰ πάω
στὸν πύργο σας, γιατί ἐκεῖ
πίστευαν πὼς τὸν εἶχατε.
Στὸν δρόμο ὡστόσο συνάντη-
σα ἓναν ἄνθρωπο δεμένον σ'
ἓνα δέντρο: Τὸν Δὸν Καρίν-
μπαλ! Ἦταν παλιὸς γνώρι-
μός μου ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Ὁ
μόνος ποὺ μὲ γνώριζε στὸ Με-
ξικό... Καὶ ἤξερε πὼς τὸν γνώ-
ριζα κι' ἐγὼ καλά. Μοῦ ὁμο-
λόγησε λοιπὸν πὼς τὸν εἶχε
δέσει ὁ σενὸρ Ζορρό, πὼς ὁ
Δὸν Ἰεουσέμπιο βρισκόταν σ'
αὐτὸν εἶδῶ τὸν πύργο καὶ ὅ-
λα τ' ἄλλα...

Ὁ Φίλιππος σωπαίνει μὲ
στιγμὴ. Ρίχνει ἓνα ἐκφραστι-
κὸ βλέμμα στὸν Καρίνμπαλ
καὶ συνεχίζει:

— Εὐτυχῶς ἤξερα τὸν τρό-
πο νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν Δὸν
Ραμὸν ἔτσι, ποὺ νὰ μπορῶ
νὰ τοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστο-
σύνη... Τὸν ἔστειλα νὰ φέρῃ
τὸν στρατό μου, τοῦ ἔδωσα
ἐντολὴ νὰ ντυθοῦν οἱ στρα-
τιῶτες μου μὲ τὶς στολὲς τῶν
στρατιωτῶν σας Πορφίριο!
Ἐτσι θὰ μπορούσαν νὰ
μποῦν στὸν πύργο ἀθόρυβα
ὅπως μπήκαν, ὅταν θὰ ἔβλε-

παν ένα σινιάλο επάνω απ' τὰ τείχη... Κατόπιν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια γιὰ ὅλα. Ἐνῶ φανερώθηκα μόνος μου ὡς ταξιδιώτης καὶ ὁδοιπόρος διετάξατε νὰ μὲ πετάξουν εἰς τὸ θάλαμο τῶν βασανιστηρίων! Δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ φιλοξενία σας! Ἄν δὲν βρισκόταν ὁ σενὸρ Ζορρό...

Ὁ Πορφίριο Μπάλσας καρφώνει τὸ βλέμμα του στὸν Δὸν Καρίνμπαλ καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ ἄσπρος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ μανία.

— Ἄτιμε!, οὐρλιάζει. Οὔτε ξέρω πάσες φορές μὲ πρόδωσες! Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάνης ποτέ!

Κι' ἕνα μαχαίρι πού, ἄγνωστο πῶς, ἔχει βρεθῆ μὲς τὴ φούχτα του, τινάζεται ξαφνικὰ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του καὶ καρφώνεται στὸ λαιμὸ τοῦ προδότη, ὡς τὴ λαβή!

Ὁ Καρίνμπαλ σπαρασσόμενος κατακυλάει στὸ πάτωμα ὅπου πεθαίνει σὲ λίγες στιγμὲς. Κανεὶς δὲν λυπᾶται τὸν προδότη, ἀλλὰ πολλοὶ, κινουμένοι νὰ πιάσουν τὸν δολοφόνου του. Τότε ὁμῶς ἀκούγεται μιὰ τρομερὴ φωνή:

— Μιὰ κίνησι καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἀμαρίλντα θὰ πῆσιν νεκρή!

Τὸ σημάδι τοῦ Ζορρό

Ο ΔΟΝ ΚΟΡΡΙΕΝΤΕΣ ἔχει ἀρπάξει ξαφνικὰ τὴν νεαρὴ πριγκήπισσα καὶ κρατῶν-

τας τὴν ἐμπρὸς του μὲ τὸ ἕνα χέρι, σὰν ἀσπίδα, μὲ τὸ ἄλλο τὴ σημαδεύει μ' ἕνα πιστόλι. Ὁπισθοχωρεῖ σιγά-σιγά πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ἐξώστη.

Ὁ Πορφίριο Μπάλσας τρέχει κοντὰ του. Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ἀνοίγει δρόμο. Κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τὸν ἐμποδίση. Ὅλοι φοβῶνται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς πριγκήπισσας.

Χλωμὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία ὁ Φίλιππος - Ἰωάννης κάνει νὰ κινήθῃ ἐναντίον τοῦ Κορριέντες, ἀλλὰ ὁ Ζορρό τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ψυχραιμία, Ὑψηλότατε!, τοῦ λέει καὶ ταυτόχρονα τοῦ κλείνει τὸ μάτι.

Ἐκεῖνος παρακολουθεῖ τὸ βλέμμα του. Τὰ μάτια του ἰασιτράφτουν. Πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη κολώνα τῆς αἰθούσης πού τὴν πλησιάζει ὁ Κορριέντες ὅπως ὑποχωρεῖ διακρίνεται μιὰ ἄκρη τοῦ ὤμου τοῦ... πελώριου Γαλέρα! Ἀνυποψίαστος ὁ Κορριέντες πηγαίνει ὀλόϊσιμα καταπάνω του.

Ξαφνικὰ ὁ Μπάλσας πού ἔχει προχωρήσει πρὸ πέρα, βλέπει τὸν γίγαντα.

— Φυλάξου!, οὐρλιάζει.

Ἀλλὰ ὁ συνέννοχός του δὲν προλαβαίνει νὰ κάνῃ τίποτα. Μόνον πού στρέφει τὸ κεφάλι. Τὸ χέρι τοῦ Γαλέρα ὁμῶς σὰν ἀστραπὴ γοργό, τοῦ ἔχει ἀρπάξει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τοῦ Κορριέντες καὶ τὸν στρίβει. Καί, καθὼς ἐκεῖνος κάνει τὴν κουταμάρα νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ, τοῦ τὸ στρίβει ἀκόμα περισσότερο. Ἀκούγεται ἕνα δυνατὸ «κράικ»

καὶ τὸ χέρι τοῦ πυργοδεσπότη γυρίζει ἀφύσικα πρὸς τὰ πίσω, σὰν ξεβιδωμένο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ἰδιοκτήτη του ἰθιγαίνει ἓνα τρομαχτικὸ σὺρλιαχτὸ πόνου.

Ὁ Γαλιέρας κουνάει παραξενεμένος πέρα - δῶθε τὸ ξεβιδωμένο χέρι - ἀπ' τὸ ὁποῖο φυσικὸ ἔχει πέσει τὸ πιστόλι - καὶ μουρμουρίζει σαστισμένος:

—Χάλασε!

Ὁ Πορφίρο δὲν στέκει περισσότερο στὴν πόρτα. Μ' ἓνα πήδημα ἐξαφανίζεται πίσω της.

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητῆς τραβάει τὸ σπαθί του καὶ ρίχνεται νὰ τὸν φτάσει.

Ὁ σφετεριστῆς ἔχει βρῆ ἐμπρὸς του μιὰ στενὴ πέτρινη σκάλα καὶ τὴν ἀνεβαίνει μ' ὄλη τὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του. Ὅσο κι' ἂν τρέχει ὅμως, ὁ Ζορρό κερδίζει ἀπόστασι. Ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα, χύνεται σὲ μιὰ ταράτσα τοῦ πύργου. Τρέχει πρὸς τὶς ἐπάλξεις.

Ὁ Ζορρό τὸν φτάνει. Ἀναγκάζεται νὰ στρίψει γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσει. Οἱ δυὸ ἄντρες διασταυρῶνουν τὰ σπαθιά τους. Στὰ μάτια τοῦ Δὸν Πορφίριο γυαλίζει μιὰ ἀπίστευτῆ λύσσα. Ἔχουν γίνει κατακόκκινα.

—Θὰ σὲ σκοτώσω κι' ἐσένα Ζορρό, ὅπως σκότωσα τὸν Καρίνμπαλ!, μουγκρίζει.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς μονομαχεῖ ἀμίλητος. Ὁ Πορφίριο παρὰ τὴν ἡλικία του, εἶναι δεινὸς ξιφομάχος. Τὰ σπαθιά ἀστράφτουν στὸν ἥ-

λιο. Ἡ κλαγγὴ τους ἀντηχεῖ παράξενα καθὼς καμπάνιζει στοὺς γύρω πέτρινους τοίχους. Οἱ δυὸ μονομάχοι πηδούν ἀπὸ τὴ μὰ πολέμιστρα στὴν ἄλλη. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους χαίνει τὸ βάραθρο τῶν παινυψήλων τειχῶν. Τὸ παραμικρὸ παραπάτημα μπορεῖ νὰ τοὺς στοιχίσει φοβερὸ θάνατο.

Ὁ Πορφίριο ὀλοένα ὑπόχωρεῖ. Ἀπόταμα ὅμως στέκει. Τὸ ἐλεύθερο χέρι του ψαχουλεύει τὴ ζώνη του καὶ τραβιέται κρατώντας μιὰ ἀστραφτερὴ λεπίδα στιλέττου. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ τινάξει δολοφονικὰ, ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει.

Τὸ χέρι τοῦ Ζορρό τινάζεται πρῶτο. Τὸ σπαθί του ἀστράφτει μπροστὰ στὸ μέτωπο τοῦ δολοφόνου. Μιὰ αἱμάτινη γραμμὴ σὲ σχῆμα κεφαλαίου Ζ ζωγραφίζεται ἐκεῖ ἐπάνω!

Ὁ Πορφίριο βγάζει μιὰ φωνή. Γέρνει πρὸς τὰ πίσω. Χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει. Ἀνατριχιαστικὴ ἀκούγεται ἡ κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας ποὺ σχίζει τὸ λαρύγγι του. Καὶ ἡ κραυγὴ ἐκείνη δὲν σταματᾷ παρὰ μονάχα ὅταν τὸ κορμί του τσακίζεται στὰ βράχια, κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ πύργου..

Ὅταν φτάνουν ἐπάνω στὴν ταράτσα οἱ ἄλλοι, ὁ Ζορρό ἔχει ἐξαφανισθῆ. Κι' οὔτε μέσα σ' ὀλόκληρον τὸν πύργο βρίσκεται πουθενά.

Ὁ Φίλιππος - Ἰωάννης ἀγκαλιάζει συγκινημένος τὴν ἀ-

δελφή του.

—Κρίμα που έφυγέ!, λέει. Θα ήθελα να τον ευχαριστήσω. Ποιος να είναι τάχα; Πώς τον συνάντησες;

—Μου τον έστειλε ο Δόν Σάντρο Βέγκα!, αποκρίνεται η Αμαρίλντα. Θυμάσαι τον νέο που μ' έσωσε απ' το αφηρητισμένο άλογο στη Μαδρίτη; Τον είχες γνωρίσει εις τὸ παλάτι:...

—Ναί... Αλήθεια!..., ψελλίζει ο Διάδοχος. Μπορείς να μου πῆς, ἀδελφή μου, ἀπὸ

πού με γνώριζε ο σενόρ Ζορρό; Εἶπε ὅτι με γνώρισε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή!

—Εἶναι παράξενο!, κάνει κατάπληκτη ἢ πρῶγκήπισσα. Δὲν μπορῶ να καταλάβω! Λές να... Εἶναι δυνατόν; Αὐτός!...

Ὁ ἀδελφός της τῆς κλείνει τὰ χεῖλια με τὰ δυὸ δάχτυλα.

— Συστ!, ψθυρίζει. Αὐτὴ τὴν ὑπόψια δὲν πρέπει να τὴν ἐκφράσης ποτὲ με λόγια, ἀγαπητὴ μου ἀδελφή!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τὸ

Λ Α Σ Σ Ο

Ἐκπληκτικό — Συναρπαστικό — Πρωτοφανές.
Αὐτοτελεῖς περιπέτειες τῶν ἄσων τοῦ πιστολιοῦ, τοῦ λάσσου καὶ τοῦ σπαθιοῦ!

Λ Α Σ Σ Ο

Πολυτελὴς ἔκδοσις — Μεγάλο σχῆμα.

Τιμὴ 2 δραχμαὶ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσις 30%, ποῦ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	Τεύχη 524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 96	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	» 4	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 8	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	» 40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	» 72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	» 24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	» 16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	» 9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	» 9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	» 1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	» 12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	» 6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	βιβλία 1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	» 1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	» 1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	» 1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	» 1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	» 1	»	»	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποῦ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν Διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 8 — Δραχμ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συδρομαί έσωτερικού:
Έτησία δρχ. 100
Εξάμηνος » 55

Συδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ 9 ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ

με τίτλο:

Ο ΖΟΡΡΟ ΦΘΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ

Στην άλυσίδα τών περιπετειωδών άριστουργημάτων του
θρυλικού ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΥ ΕΚΔΙΚΗΤΗ, ένας ακόμα κρίκος!

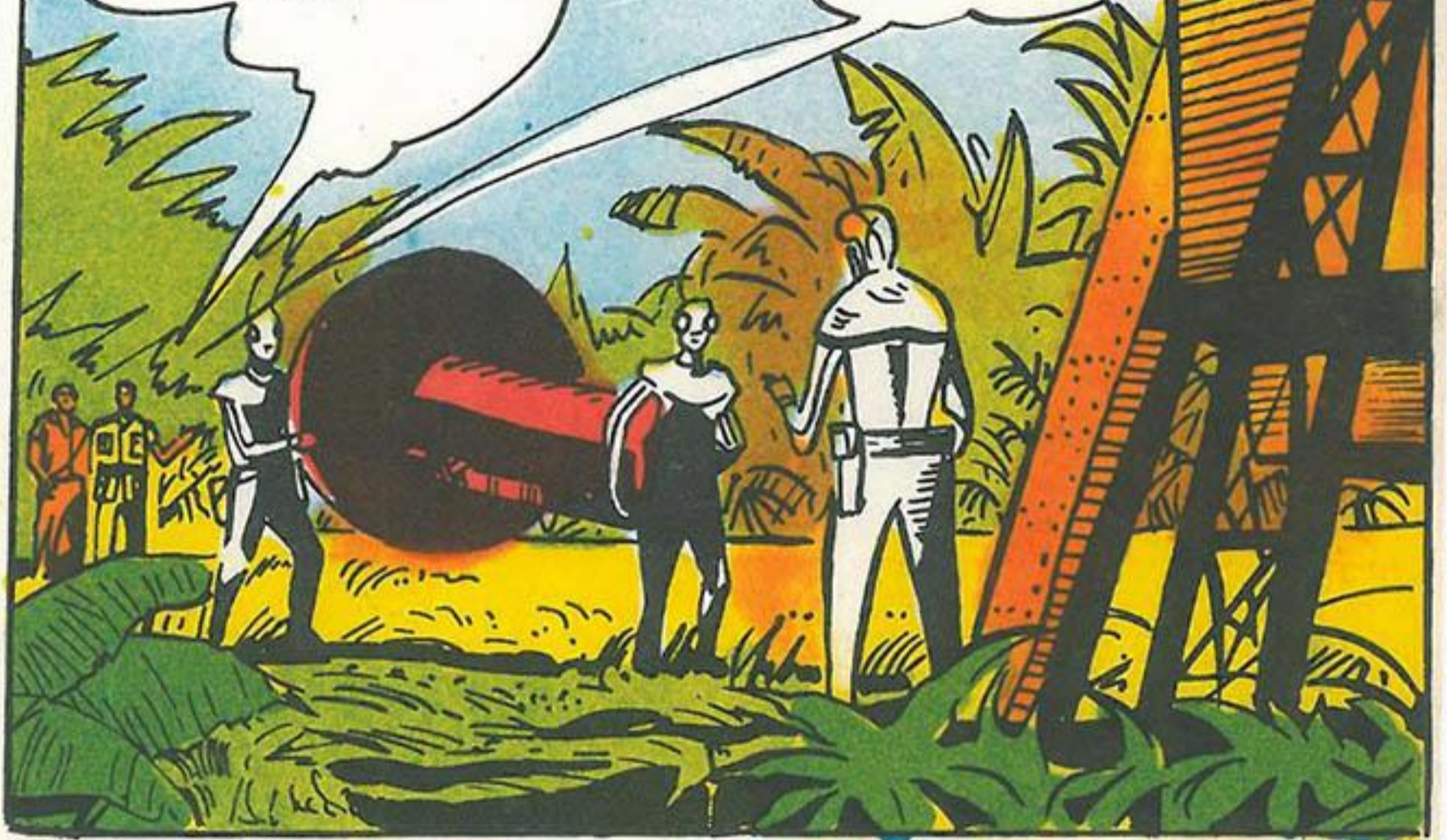
Ο ΖΟΡΡΟ ΦΘΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ

Φθάστε κι' έσείς... στην ώρα σας στο περίπτερό σας την
άλλη Πέμπτη, για να προλάβετε να το αγοράσετε!

ΗΡΟΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ.

ΑΚΡΙΒΩΣ! ΟΜΩΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΦΤΑΣΟΥΜΕ
ΠΟΤΕ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ
ΤΟΥΣ!

ΕΝΝΟΕΙΣ... ΕΝΝΟΕΙΣ ΤΗΝ
ΟΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΒΟΜΒΑ; ΟΜΩΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΤΗΣ
ΕΤΣΙ!

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ
ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ... ΔΕΝ ΕΧΩ ΝΑ ΖΗΣΩ
ΠΟΛΥ ΑΚΟΜΑ! ΑΞΙΖΕΙ Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ
ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ.
ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΝΑ ΕΞΗΓΗΣΗΣ ΣΤΗΝ
ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ.....

ΒΕΒΑΙΩΣ
ΚΑΘΗΓΗ
ΤΑ!

ΣΕ ΛΙΓΟ ΚΑΘΩΣ ΒΛΕΠΟΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟ-
ΓΕΙΩΣΗ.....

ΠΟΥ ΤΟΝ
ΛΗΓΑΙΝΟΥΝ
ΤΟΚ ΠΑΤΕ-
ΡΑ ΜΟΥ; ΠΟΥ;

ΟΧΙ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΝΟ-
ΜΙΖΟΥΝ ΤΖΗΝ! Ο
ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΗΡΘΑΣ... Ο ΘΑΡΑ-
ΛΕΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΑΝΟ ΣΤΗ ΓΗ ΜΑΣ!
ΕΛΑ! ΘΑ ΣΤΑ ΕΞΗΓΗΣΩ ΟΛΑ!

